

SLOVO PRAVDY

2/2012

ISSN 1451-1991

Obsah

Slovo pravdy

Číslo 2/2012 Ročník XI

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému
zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a
rozširovanie časopisu sú hradené
z dobrovoľných príspevkov
Božieho ľudu. Kresťanské zbory a
jednotlivci, ktorým Pán položí na
srdce, aby podporili túto prácu,
môžu svoje príspevky zaslať na
adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

Obnovenie mysle (4) – Rimanom 12:2	2
Božie Slovo v 2. liste Timoteovi	4
Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (33)	6
Úvod do biblických prorociev (2)	9
„Nauč nás modliť sa“ (Luk. 11:1)	11
Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (7)	12
Biblické záhrady (1)	13
Vodcovstvo (9)	15
Charizmatické hnutie (4)	17
Muž bolestí	18
Balámové podobenstvá (4)	20
„Ty si môj Syn“ (3)	22
Naše životy vo vzťahu k Jeho príchodu (2)	23

Obnovenie mysle (4) – Rimanom 12:2

M. Hayward, Faversham

SÚSTREDENÁ MYSEĽ - „Na to myslíte, čo je hore, nie na to, čo je na zemi.“ (Kol. 3:2)

Apoštol chce, aby sme pokročili, a aktívne usmerňuje naše mysle na veci, ktoré sú hore. Jedna vec je myslieť na ne ako na budúcnosť, iná vec je uchopiť ich vierou ako skutočnosť. Je to taký rozdiel, ako medzi Izraelom na púšti a v Kanaáne. Kým boli na púšti, na Kanaán mysleli ako na budúcnosť. Keď tam pod vedením Jozuu vstúpili a obsadili ho, zaslúbenie sa stalo každodennou realitou ich života.

V inom anglickom preklade sa zdôrazňuje závislosť medzi myslou a láskou. Na veci hore myslíme preto, že máme lásku k Tomu, ktorý sedí po Božej pravici. To nie sú city, ale myseľ sústredená na Božie veci.

Na výraz „na to, čo je na zemi“ možno pozerat' v kladnom alebo zápornom zmysle. V zápornom predstavuje učenie judaizmu a gnosticizmu, ktoré napriek vzneseným slovám zostáva pôvodom zemské a odpovedá ľudskému premýšľaniu a tradícii. V kladnom zmysle predstavuje veci na zemi, záležitosti veriacich v každodennom živote. Apoštol nehovorí, že ich máme zanedbávať, ale že primárne máme myslieť na nebeské veci, do ktorých sme boli uvedení. Keď sú naše priority v poriadku, vtedy zistíme, že sú naše zemské povinnosti vykonávané na Jeho slávu. Tak napríklad, v Kološanom 3:24 môže apoštol uisťovať veriacich otrokov, že keď slúžia svojim pánom, slúžia Pánu Kristovi. Možno sme zabudli takto pozerat' na každodenné povinnosti už či v domácnosti, alebo v zamestnaní, ale ony sú službou pre Pána. Aj tie možno konať ako Pánovi, a nie ľuďom.

„Veci, ktoré sú hore“, je každé duchovné požehnanie, ktoré opisuje apoštol v liste Efežanom 1. Každý veriaci ho vlastní a má v ňom žiť.

SKRYTÝ ŽIVOT - „Lebo ste zomreli, a váš život je skrytý s Kristom v Bohu.“ (Kol. 3:3)

Apoštol tu zdôvodňuje zmýšľanie a správanie sa veriacich. Kristova smrť sa stala našou smrťou, a preto môžeme povedať s apoštolom: „Ukrižovaný som s Kristom.“ (Gal. 2:20) Odumreli sme svetu. Život, ktorý teraz vlastníme je v Kristu, a preto skrytý a nebeský, ako je aj On v nebi. Gnosticci tvrdili, že poznajú tajomstvá, ale o tomto tajomstve nevedeli nič, lebo je skryté telesnej mysli.

Objasnime si význam pojmu život, ktorý tu používa apoštol.

Veriaci bezpochyby vlastnia večný život, lebo sa narodili z Boha. Tu sa však zdôrazňuje miesto a zameranie života. Ich život je v nebi.

Podobne, ako keď sa o niekom hovorí, že žije golfom, tak majú veriaci len jednu náplň života. Ak sú verní svojmu povolaniu, žijú Krista a záujmami Boha. Keďže Kristus je skrytý v nebi, ich život, ktorý ich cele pohlcuje, je tiež v nebi. (Fil. 1:21)

Náš život je navyše skrytý s Kristom v Bohu. Nie je v náboženstve, judaizme alebo gnosticizme, ale v samom srdci Boha. Keď rastieme v poznaní Boha, vtedy tiež rastieme v poznaní tajomstiev, ktoré patria tomuto skrytému životu a sme schopní žiť ho rozumnejšie.

ZJAVENIE V SLÁVE - „A keď sa zjaví Kristus, náš život, vtedy sa aj vy s ním zjavíte v sláve.“ (Kol. 3:4)

Teraz je náš život v úplnom zaujatí nebeskými vecami, lebo na zemi niet nič, čo je v súlade s Bohom. Keď príde Kristus, aby nastolil aj na zemi Božiu vôľu, vtedy prídeme aj my, pretože Jeho záujmy sú záujmami našimi. Kristus príde v sláve a zmení všetko. Príde súdiť svet a my prídeme s Ním. Preto je nezlučiteľné, aby sme

**Možno
sme zabudli
takto pozerat' na
každodenné povinnosti,
ale ony sú službou pre
Pána .**

žili svetu, ktorý jedného dňa prídeme s Kristom súdiť!

Len si všimnime to poradie udalostí. Predtým, než prídeme s Ním kralovať, musí nastať vzkriesenie, premenenie a vychvátenie k Nemu do povetria. Keď prídeme s Ním, zjavíme sa v sláve. To nebude čas nášho vzkriesenia. Už budeme mať oslávené telá, lebo neprídeme ako duchovia, bez tela. (1.Tes. 4:13-18)

MŔTVITE SVOJE ÚDY

Apoštol nám vo verši 5 pripomína, že máme údy (svojho tela) na zemi, na mieste nebezpečenstva a pokúšania, ktoré môžu byť zneužitú na konanie hriechu a na hanbu. Máme ich mŕtviť resp. usmrcovať. V žiadnom prípade nie doslovne, ale považovať každý úd svojho tela, ktorý by chcel hrešiť, za mŕtvy. Pán Ježiš použil podobný obraz, keď hovoril o odrezaní nohy, alebo ruky, alebo vylúpení oka, ak hrozí vykonanie niečoho, čo je v rozpore so zákonmi Božieho kráľovstva. (Mar. 9:43-50) Tam vo verši 49 cituje 3.Mojžišovu 2. kapitolu, kde sú opísané podrobnosti obeti, ktorá zobrazuje zasvätený život Krista až na smrť. V Jeho živote nebolo skutkov a úmyslov, ktoré by boli v rozpore s Božím kráľovstvom.

Aj my mŕtvime svoje údy, pretože chceme jednať v praxi v súlade s pravdou, ktorú nám Boh

oznámil, že sme zomreli s Kristom. My sme ju vyjadrili krstom. No potrebujeme postúpiť ďalej a odvrhnúť vlastnosti starého človeka a obliecť si vlastnosti, ktoré nachádzame tak dokonale vyjadrené v Kristovi.

OBNOVENÍ V ZNÁMOSTI

Keď poznávame Jeho, budeme premieňaní podľa Božieho obrazu, lebo Kristus je dokonalý obraz Boha (Kol. 1:15; 2.Kor. 4:4). Tak je uskutočnená Božia žiadosť mať na svete ľudí, ktorí Ho predstavujú a napodobňujú. No my to nemôžeme robiť vo svojej vlastnej sile, ale len vtedy, keď pamätáme, že Kristus je všetko (Kol. 3:11). Svojou slávou, Svojím Duchom, je v celom Svojom ľude, aby mohli osláviť Boha tým, že Ho zjavujú. Toto budeme robiť iba v takej miere, v akej sa nám stal On všetkým. Podobný text (Efež. 4:17-32) nám hovorí, že pravda je v Ježišovi. Ak chceme vidieť život v súlade s nebom, môžeme ho vidieť v Jeho živote na zemi. Jedného dňa budeme dokonale pripodobnení Božiemu Synovi. (Rim. 8:29) Vtedy dosiahneme mieru dokonalého muža „dospelosti plnosti Kristovej.“ (Efež. 4:13) Snažme sa o ten cieľ už teraz, v sile a radosti z Pána Ježiša Krista, na Božiu slávu.

Pokračovanie nabadúce

„A tomu, ktorý vás môže zachovať tak, čo neklesnete, a postaviť bezvadných pred tvárou svojej slávy v plesaní.“ (Júdu 1:24)

V krátkom liste Júdovom sú mnohí, ktorí odpadli od milosti. Jednotlivci ako Kain, Balám, Kórach, ale aj celé skupiny ľudí - Izraelci, Sodomčania aj anjeli! Ale čo sa týka veriacich, máme Toho, ktorý nás môže zachovať tak, čo neklesneme celý ten čas, kým sme tu na zemi a ktorý nás nakoniec predstaví bezvadných v Jeho prítomnosti v plesaní. To je radosť, na ktorej máme už teraz podiel, kým Ho oslavujeme za Jeho vernosť oproti nám.

„Čo tedy povieme na to? Ak je Boh za nás, kto proti nám?“ (Rim. 8:31)

Toto sú dve otázky, ktoré na nás tak pôsobia, že odpovedáme nahlas alebo bez slov: „Nič“ a „nikto.“ Čo viac by sme mohli pridať Božiemu hodnoteniu Jeho veľkého diela k nám? (v.30) Nič! A kto môže vyniesť aj to najjednoduchšie obvinie proti Božiemu vyvolenému, keďže je to Boh, ktorý ospravedľňuje? (v.33) Nikto! Ani diabol, ani svet, ani všetci Boží nepriatelia. Ja som Jeho a On je môj, a Jeho vlajkou nado mnou je láska.

Božie Slovo v 2. liste Timoteovi

P. Harding Newton Stewart

Ked' apoštol píše tento list, nepochybne má na mysli „posledné dni“. Má pred sebou ťažkosti Božieho dieťaťa, v ktorých žije v takom prostredí a tiež zdroje, ktoré sú k dispozícii veriacemu pri konci tohoto dňa milosti. List opisuje morálne a duchovné vlastnosti, čo poukazuje, že v „posledných dňoch“ je Božie Slovo odmietané vo svojej morálnej a duchovnej autorite mužmi i ženami. Nelojalnosť sa môže očakávať aj od tých, ktorí tvrdia, že sú kresťania. Následkom toho list kladie veľký dôraz na Božie Slovo. Dôležitosť Písma a jeho oprávnené miesto v živote veriacich je zdôraznené v opise, venovanom v každej kapitole.

Zdravé Slovo pre našu výživu (1:13)

„Za vzor zdravých slov maj tie, ktoré si počul odo mňa.“ Tu je položený dôraz na potrebu

Boh zaobstaral potrebný duchovný pokrm, ktorý nás urobí duchovne zdravých a silných.

mať a držať základ zdravých slov. Slovo „zdravých“ sa nachádza sedemkrát v pastierskych listoch: „zdravé učenie“ (1.Tim. 1:10; 2.Tim. 4:3; Tít. 1:9; 2:1); „zdravých slov“ (2.Tim. 1:13); „zdraví vo viere“ (Tít. 1:13; 2:2). „Zdravé“ znamená to, čo je prospešné pre zdravie a užitočné. To je základný charakter

Písma, ktoré obsahuje všetko, čo je životne potrebné pre udržiavanie duchovného zdravia. Boh zaobstaral potrebný duchovný pokrm, ktorý nás urobí duchovne zdravých a silných. Miera nášho duchovného zdravia a sily záleží na tom, koľko sa sýtíme Božím Slovom, a preto aj výzva: „Jako priam teraz zrodené nemlúvňatka žiadostiví buďte mlieka bezolsti, Božieho Slova, aby ste ním rástli na spasenie.“ (1.Pet. 2:2) Ján píše: „... písal som vám mláďenci, že ste silní.“ (1.Jána 2:14) Prečo boli silní? Ján pokračuje a hovorí: „a že Slovo Božie zostáva vo vás“. Božský život v nich bol energický, silný a zdravý.

Božie Slovo nebolo len obyčajnou knihou alebo materiál na čítanie, ale pokrm, ktorým sa sýtiti; bola to strava – pokrm, ktorý ich duchovne posilňoval. Aký bol výsledok? „Zvítazili ste nad tým zlým.“ Keď na nich zaútočil nepriateľ, boli schopní stáť a zvíťaziť nad ním. Zlá strava podkopáva naše duchovné zdravie a silu. Musíme dávať pozor, čo čítame a čím sa sýtíme. Zdravé a zdravie poskytujúce Božie Slovo spôsobí bohabojnosť a svätosť v našich životoch.

Slovo Pravdy pre naše rozjímanie (2:15)

Výzva v tomto verši je: „predstaviť seba dokázaného Bohu, robotníka, ktorému sa netreba hanbiť, ktorý krojí

slovo pravdy, jako sa patrí.“ Podstata Slova je pravda, pravý opak omylu falošných učiteľov. Rada „študuj“–skúmaj, znamená byť usilovný s úprimnou snahou. Na aký účel je táto usilovnosť potrebná? „Predstaviť seba dokázaného Bohu robotníka.“ Božie svedectvo je dôležité, a nie ľudský potlesk, keďže je pred nami súdna stolica.

Taká usilovnosť nás označí ako robotníka, ktorý sa nemusí hanbiť. Potom nebude príčina hanbiť sa za našu službu pre Neho a v spojení s naším nakladaním so Slovom Pravdy. Hanbe sa vyhneme tým, že „krojíme slovo pravdy jako sa patrí“. To je krojenie priamo, pozorné a presné rozdeľovanie obetných zvierat. „Nadej sa na Hospodina ... na všetkých svojich cestách poznávaj Ho a On bude urovnávať (robiť priame alebo viesť presne) tvoje stezky.“ (Prísl. 3:5-6)

V spojení s falošnými učiteľmi, ktorí kazia Slovo Pravdy, potrebujeme starostlivosť a usilovnosť v nakladaní so Slovom Pravdy. Slovo Pravdy musí byť vyučované presne, aby kroky svätých boli správne usmerené na cestu Božej vôle. Je hrozné uviesť v omyl, usmerniť kroky svätých na scestie. Je potrebné usilovné, modlitebné, metodické rozjímanie Písma. Aby sme poznávali vôľu Božiu, musíme tráviť čas v slove pravdy, lebo najdôležitejšia vec v živote je poznávať vôľu Božiu.

Božie Slovo pre našu dostatočnosť (3:16-17)

Veriaci musí hľadať dostatočnosť v každej oblasti a okolnosti. Božím Slovom sme boli poučení o ceste spasenia (v.14-15), ale jeho úžitok zahrňuje omnoho viac, lebo je užitočné alebo hodnotné pre:

- *Učenie – Doktrínu*

Vynaučovanie – pridávanie známosti o Božej vôli, Božom účele a najdôležitejšie o samom Bohu. Táto známost' je určená na to, aby bola uplatnená našim srdcom a myslou; známost', ktorá bude formovať naše životy pre Boha. Učenie – doktrína je otváranie Božej mysle našim srdciam.

- *Karhanie*

Usvedčenie – Sväte Písma

širia božské svetlo, ktoré zjavuje všetko v našom živote, čo je v rozpore s Božou myslou. Tým spôsobom Božie Slovo usviedča a karhá nás o všetkom, čo je zlé v našich životoch.

- *Naprávanie*

Nevyhnutný výsledok karhania – a slovo má význam obnovy. To je upraviť život človeka, aby zodpovedal štandardu postavenom v Písmach, t.j. obnoviť do priameho stavu.

- *Výchovné káznenie v spravodlivosti*

Výchova v robení dobrého – táto výchova môže byť účinná len uplatnením Božieho Slova v živote človeka, tak aby „bol človek Boží dokonalý (dospelý), pripravený (vhodný), ku všetkým dobrým skutkom (každému dobrému skutku). Ciel' je

byť plne vystrojený a kompetentný vo veciach Božích.

Celá rada Božia pre našu službu (4:2)

„Káž slovo“ je časť povinnosti položenej pred Timotea. Je to v súlade so slovami Pána Ježiša: „A tak id'te, a učte (robte učeníkov) všetky národy...“ (Mat. 28:19) Pavel kázal a učil celú radu Božiu; nič nebolo vynechané alebo vyučované len z čiastky, ako prehlásil starším v Efeze: „Nezadržal som ničoho užitočného u seba“ (Skut. 20:20) a „ja som čistý krvi všetkých. Lebo som sa neutiahol z nejakej príčiny, aby som vám nebol zvestoval celej rady Božej.“ (Skut. 20:26-27) Písmo musí byť vyučované v jeho celosti.

„S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus, a to, čo teraz žijem v tele, vo viere Syna Božieho žijem, ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.“ (Gal. 2:20)

Smrť Pána Ježiša bola dobrovoľná. Päťkrát čítame, že „vydal sám Seba“. Vydal sám Seba za naše hriechy. (Gal. 1:4) On dal sám Seba jako výmenné za všetkých. (1.Tim. 2:6) Miloval Cirkev a vydal sám Seba za ňu. (Efež. 5:25) Aké je požehnanie v poznaní, že On dal sám Seba za nás. (Tit. 2:14) Ale aká je to osobná výsada, byť schopný povedať, On si ma zamiloval a vydal sám Seba za mňa! (Gal. 2:20)

„A Enoch chodil s Bohom, a nebolo ho, lebo ho vzal Boh.“ (1.Moj. 5:24)

„Lebo sám Pán s veliteľským povelom, s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi z neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv.“ (1.Tes. 4:16)

1.Možšova 5 bola nazvaná „nekrológ Biblie“, lebo opakovane čítame „a zomrel“! No, všetko sa mení, keď prideme po zbožného Enocha. Moc smrti je prerušená! Bol to človek, ktorý „chodil po Božom boku“ v porušenej spoločnosti, až kým ho jedného dňa „nebolo, lebo ho Boh vzal“. Aká slávna nádej pre veriaceho! Žime, očakávajúc v nádeji Jeho blízky príchod.

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (33)

John Riddle, Cheshunt

„NEUČINIŠ TOHO, ABY HREŠILA ZEM“

(Prečítajte si kapitolu 24:1–5)

Táto kapitola je na začiatku jedného celku (kapitoly 22-25), ktorý obsahuje široký rad rôznych predmetov a situácií. Významný je návrh Raymonda Browna, že spájajúca téma v týchto určitých veršoch je *ochrana* a v takom zmysle budeme pokračovať v našej úvahe nasledovne:

1. ochrana vydatých žien, v.1-4;
2. ochrana začiatku manželstva, v.5;
3. ochrana domácnosti, v.6;
4. ochrana osobnej slobody, v.7;
5. ochrana verejného zdravia, v.8-9;
6. ochrana osobných pocitov, v.10-11;
7. ochrana osobného pohodlia, v.12-13;
8. ochrana práv zamestnaných, v.14-15;
9. ochrana nevinných ľudí, v.16;
10. ochrana znevýhodnených ľudí, v.17-22.

1. Ochrana vydatých žien (v.1- 4)

„Keď si niekto vezme ženu a ožení sa s ňou, a keď sa voľakedy stane, že nenajde milosti v jeho očiach, lebo našiel nejakú mrzkú vec na nej a napíše jej rozvodný list a dá ho do jej ruky a vyženie ju zo svojho domu, a ona výjdúc z jeho domu pôjde a vydá sa za iného muža.“ (v.1-2) Príčinu tejto možnosti objasňuje Pán Ježiš: „Mojžiš vám dovolil pre tvrdosť vášho srdca prepustiť vaše ženy.“ (Mat. 19:8) Toto je časť druhej odpovede poskytnutej Pánom Ježišom na otázky, ktoré Mu položili farizeji v Mat. 19:1-9.

i. „Či smie človek prepustiť svoju manželku pre jakúkoľvek príčinu?“, na čo Pán odpovedal: „Či ste nečítali, že ten, ktorý ich učinil od počiatku učinil ich muža i ženu a povedal: Preto opustí človek otca i mat' a bude sa pridržať svojej ženy, a tí dvaja budú jedno telo. Takže nie sú viacej dvoje, ale jedno telo. A tedy toho, čo Boh spojil, človek nech nerozlučuje.“

ii. „Prečo tedy prikázal Mojžiš dať rozvodný list a prepustiť ju?“ Povedal im: „Mojžiš vám dovolil pre tvrdosť vášho srdca prepustiť vaše ženy, ale od počiatku nebolo tak.“

Marek vo svojom evanjeliu hovorí jasne, že farizeji kládli úmyselne také otázky, aby znevážili a ponížili Pána Ježiša. „Vtedy pristúpili k nemu farizeovia a opýtali sa ho, či smie muž prepustiť svoju ženu, pokúšajúc ho.“ Keby Pán Ježiš bol odpovedal: „Nie, nesmie muž prepustiť svoju ženu“, vtedy by farizeovia škodoradostne poukázali na 5.Moj. 24:1-2. Na druhej strane, keby bol Pán Ježiš odpovedal: „Áno, to je zákonité, aby človek prepustil svoju ženu“, vtedy by farizeovia škodoradostne citovali 1.Moj. 2:24: „Preto opustí človek svojho otca i mat' a bude sa pridržať svojej ženy. A tí dvaja budú jedno telo.“ Zdá sa, že nejestvuje východisko z tejto slepej uličky: Pánovi nepriatel'ia Ho zdanlivo dostali do nemožnej situácie. No, ich snaha prekabátiť Ho a ich manipulácie úplne sklamali. Jeho odpoveď stačila pre oba texty. Ale nezlomní farizejovia spolu s herodianmi, trochu neskôr predložili Pánovi Ježišovi inú ďalšiu zdanlivú dilemu, a boli znovu umlčaní. (Mat. 22:15-22) Dokázal, že je pánom situácie v oboch prípadoch.

Mali by sme si pozorne všimnúť spôsob, akým Pán jednal s otázkami farizejov. Umlčal Svojich nepriateľov vysvetlením oboch oddielov. Pre svoje ciele boli farizejovia ochotní postaviť jeden biblický oddiel proti druhému. Urobili by čokoľvek, len aby dosiahli svoj cieľ. No ich pokus poraziť Pána Ježiša sa neuskutočnil, keď boli dotyčné Písma pozorne vysvetlené. To je najdôležitejšie. Keď dva oddiely akoby protirečili jeden druhému alebo nám niektorí iní ľudia hovoria, že si protirečia, pozorné študovanie vyrieši problém. To musí zahrnúť aj zmienku o kontexte, v ktorom je prehlásenie urobené, ako aj čas, v ktorom je urobené. Musí tiež zahrnúť poznanie, že každé Písmo musí byť vysvetľované v súlade s Božím originálom, a nezmeneným účelom. Bude to teraz jasné, keď vypočujeme Pánovo učenie. Poukazuje na dva dôležité body:

a. Inštitúcia manželstva od Boha

Musíme predovšetkým vedieť, že Pán Ježiš odpovedal farizejom citovaním Božieho pôvodného a nezmeneného účelu v manželstve. „Či ste nečítali, že ten ktorý ich učinil, od počiatku učinil ich muža a ženu, a povedal: Preto opustí človek otca i mat' a bude sa pridržať svojej ženy; a tí dvaja budú

jedno telo?“ Marek tu pozorne chráni dôraz: „Ale od počiatku stvorenia ich Boh učinil mužom a ženou.“ Pán Ježiš citoval 1.Moj. 1:27 ako aj 2:24. Toto samé v sebe jasne odpovedá na akúkoľvek narážku na evolúciu. Potvrdil stvorenie Adama a Evy, čo nie je vôbec prekvapujúce, keď pamätáme, že: „Všetko povstalo skrze neho, a bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo.“ (Jána 1:3) Slová „človek nech nerozlučuje“, nie sú bližšie určené. „Môžu byť adresované jednej strane z tých dvoch, ktorých sa to týka alebo tiež votrelcovi, ktorý sa snaží rozbiť manželstvo alebo úradníkovi, ktorý vyhlási dekrét o rozvode.“ (H.St.John)

Boh zjavil svoju myseľ dokonale jasne o predmete rozvodu. „Lebo nenávidím rozvodu, hovorí Hospodin, Boh Izraelov.“ (Mal. 2:16) Mala by byť túžba každého veriaceho vyplniť Božiu zjavenú vôľu vo vzťahu ku manželstvu, a preto o rozvode sa nemá nikdy ani len rozmýšľať. Zároveň je potrebné venovať sa podrobnostiam v 5.Moj. 24:1-4. To nás privádza ku:

b. Možnosť pre rozvod, ktorú urobil Mojžiš

Bolo povedané, že Mojžiš nemal priamu božskú autoritu pre možnosť rozvodu, a toto je podporené aj slovami Pána: „Pre tvrdosť vášho srdca vám napísal to prikázanie.“ (Mat. 18:6) Netreba hovoriť, je to veľmi nebezpečné tvrdenie, ktoré keď sa uzná, môže vrhnúť pochybnosť na všetky „ustanovenia a súdy“ v 5. knihe Mojžišovej! Kým Pán Ježiš, ako sme videli citoval Boží pôvodný a nezmenený účel pre manželstvo, zostáva skutočnosť, že odpoveď na Jeho otázku: „Čo vám prikázal Mojžiš?“, farizejovia správne odpovedali: „Mojžiš dovolil napísať rozvodný list a prepustiť.“ (Mar. 10:3-4) Pán Ježiš teraz vysvetľuje predpis. „Pre tvrdosť vášho srdca (srdca mužov) vám napísal to prikázanie.“ (Mar. 10:5) „Mojžiš vám dovolil pre tvrdosť vášho srdca (srdca mužov) prepustiť vaše ženy.“ (Mat. 19:8) Slová „tvrdosť vášho srdca“ hovoria o tvrdom, až neludskom charaktere, vysvetlené sú v 5.Moj. 24. Mali by sme vedieť, že:

i. Možnosť sa vzťahuje na počiatok manželského života. „Keď si niekto vezme ženu a ožení sa ňou. (v.1) Vo svojej knihe „Moderné trendy v morálke“ Wm.T. McBride poukazuje, že toto sa „nemôže vzťahovať na dobre upevnené manželstvo. Židovský text požaduje, aby čitateľ porozumel, že ide o novovydanú ženu“.

ii. Možnosť hovorí o „nejakej mrzkosti na nej“ (v.1) Netreba hovoriť, že „mrzkosť“ iste bola

cudzoložstvo. Trest za cudzoložstvo bola smrť. (5.Moj. 22:22) Niektorí tvrdia, že tento verš môže byť vysvetlený len ako smilstvo, ktoré sa odohralo počas zásnub a ktoré bolo zistené manželom, keď sa oženil so svojou ženou. Ak je tomu tak, prečo potom nie je špecificky prehlásené ako je tomu v 22:14,17: „nenašiel som u nej panenstva“? Ak muž obvinil svoju ženu z nevery počas zásnubného času a ona nebola dokázaná, „bude mu ženou; nebude môcť ju preč poslať po všetky svoje dni.“ (v.13-19) Ak bola dokázaná, vtedy mala byť kameňovaná (v.20-22).

Veľmi jasne, „nejaká mrzká vec“ nehovorí o nejakej morálnej nečistote alebo hriechu zo strany ženy, ale o mrzkosti, kvôli normálnej funkcii tela. Tento záver sa zakladá na skutočnosti, že výraz „nejakú mrzkú vec“ (ervat-davar) sa používa v 5.Moj. 23:13-14 vo vzťahu pochovávanie svojej odpadnej nečistoty. „A budeš mať aj lopatku vo svojej výzbroji a keď budeš mať prisadnúť vonku, vykopeš ňou jamku a obrátiac sa prikryješ svoju nečistotu. Lebo Hospodin, tvoj Boh sa prechodí v prostred tvojho tábora ... aby nevidel u teba nejakej mrzkej veci, pre ktorú by sa odvrátil od teba.“

Aj napriek tomu, že tieto dva oddiely nehovoria o tých istých okolnostiach, môžeme uzavrieť, že „mrzká vec“ v 5.Moj. 24:1 sa vzťahuje na telesný výtok. Myšlienka, že sa to vzťahuje na 3.Moj. 15:24, kde sa naozaj zakazuje telesný vzťah v čase, ktorý je uvedený v danom oddieli, iste nie je nerozumné. Wm.T. McBride to zdôrazňuje, že slovo preložené ako „poškvrnená“ (5.Moj. 24:4), má rovnaký koreň slova ako aj nečistota v 3.Moj. 15:24-25. Správne uzatvára, že toto nehanebné správanie sa muža pravdepodobne nastalo z jeho zúrivosti zo zákazu v 3.Moj. 15:24, kde je zakázaný telesný vzťah počas dní nečistoty ženy a sedem dní po tom. Z kontextu môžeme len uzavrieť, že sa neudialo žiadne telesné spojenie.

iii. Možnosť hovorí o zabezpečení ochrany ženy pred budúcnosťou bez lásky. Keďže muž dokázal na samom počiatku svojho manželstva nedostatok trpezlivosti a ohľaduplnej starostlivosti, čo Pán Ježiš menuje „tvrdosť srdca“, mal jej napísať „rozvodný list a dať ho do jej ruky a vyhnať ju zo svojho domu“. Ak sa choval v „tvrdosti ... srdca“ v prvých dňoch manželstva, jeho budúce chovanie presahuje akýkoľvek opis. „Bolo to pre jej bezpečnosť, že jej bol povolený rozvod na podklade nenávratnosti a k tomuto mužovi nikdy v budúcnosti.“

iv. Možnosť poskytovala žene právo na vydaj. „A ona vyjdúc z jeho domu pojde a vydá sa za iného muža.“ (v.2) Nič sa nehovorí, že by toto bolo „ohavnosťou Hospodinovi,“ a „spôsobilo by aby hrešila zem.“ (v.4)

v. Možnosť zakazovala, aby sa znovu vydala za pôvodného muža. „A keď ju bude nenávidieť i ten druhý muž a napíše jej rozvodný list ... a dá do jej ruky ... alebo keď zomrie ten druhý muž, ktorý si ju bol vzal za ženu ..., nebude si ju môcť ten jej prvý muž ... zase vziať, aby mu bola ženou, keď už bola poškrvnená ...“ (v.3-4) Podľa Wm.T. McBride, gramatický tvar slov „keď je poškrvnená“, doslovne „keď už bola poškrvnená“ hovorí, že poškrvnenie pramení zo samej ženy a nie „z vonkajšieho prameňa“ (jeho dôraz). Ponúka nasledovné vyjadrenie: „Jej prvý muž, ktorý ju vyhnal, nemôže si ju znovu vziať za ženu, keďže jej poškrvnenie bolo len dočasné; lebo je to ohavnosťou pred Hospodinom“. Príčina je veľmi jasne vyslovená: „lebo je to ohavnosťou pred Hospodinom, a neučiníš toho, aby hrešila zem, ktorú ti dá Hospodin, tvoj Boh, do dedičstva.“ Raymond Brown zdôrazňuje: „Ideálne manželstvo bolo na celý život, ak si manželia mysleli hoci aj na chvíľu, že majú slobodu zmeniť svoju manželskú vernosť nazad alebo napred, museli vedieť, že také jednanie bude ohavnosťou v Hospodinových očiach.“ Musí sa povedať, že úplný manželský zmätok v našej spoločnosti dnes spôsobil, aby naša

„zem hrešila“, lebo „spravodlivosť vyvyšuje národ; ale hriech je potupou národom“. (Prísl. 14:34)

2. Ochrana začiatku manželstva (v.5)

Tento kontrast nemôže byť výraznejší. Počiatkový oddiel tejto kapitoly hovorí o mužovi „tvrdého srdca“ bez akejkoľvek ochoty jednat zodpovedne a starostlivo so svojou manželkou. Teraz máme niečo občerstvujúco iné. Niet pochybnosti o tom, že je to predpis, ktorý slúžil k dobru: „Keď si niekto vezme novú ženu, nepôjde von do vojny, ani sa nevzloží na neho nijaká vec. Slobodný bude pre svoj dom jeden rok a bude sa radovať so svojou ženou, ktorú si vzal.“ To je preložené: „bude sa radovať so svojou ženou, ktorú si vzal“ a „bude sa mať dobre so ženou, ktorú si vzal“. Pán má hlboký záujem o zachovanie manželstva a upevnenie šťastného rodinného života. Podľa slov komentára Jamiesona, Fausseta a Browna toto „znižuje alebo odstraňuje príležitosť pre rozvod, ktorý bol spomenutý.“ Ako Raymond Brown poznamenáva, predpis ochraňoval „mladú nevestu pred nebezpečím predčasného vdovstva. Keby jej muž musel ísť bojovať v čase ich svadby, mohol ľahko stratiť svoj život na bojovom poli, zanechajúc ju (a možno aj nenarodené dieťa) v núdzi.“ Manželstvo má byť považované za príležitosť prispievať vzájomnému šťastiu, nie k sebecku.

„A dopravíme truhlu svojho Boha k sebe, lebo jej nehľadali vo dňoch Saulových.“ (1.Paral. 13:3)

Je tu vyjadrená myšlienka, že synovia Izraelovi nielenže sa nesnažili vrátiť truhlu, ale odvykli si od nej. Keď sa prvý deň týždňa zhromaždíme spomínať si na Pána, jestvuje jedna vec, ktorú máme mať uchovanú v srdci a snažiť sa o ňu – povedomie Pánovej prítomnosti v našom strede. To nielenže posväcuje zhromaždenie, ale prináša pocit lásky a tepla, o ktorom tento svet nevie nič.

„Ktorého, keď ho aj neznáte podľa tela, milujete, a v ktorého, keď ho aj teraz nezriete, jednako veríte a tak plesáte radosťou nevyšloviteľnou a oslávenou.“ (1.Petra 1:8)

Zdá sa byť neuveriteľným tajomstvom, že milujeme osobu, ktorú sme nikdy nevideli. Ján vyznáva, že Ho milujeme preto, lebo On prv miloval nás. Tiež nám vraví: „V tomto je láska: nie že by sme my boli milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna jako zmierenie za naše hriechy.“ (1.Jána 4:10) Najväčší dôkaz lásky bol plne vyjadrený na kríži na Golgote. Kristus zomrel za nás. Len tým, že veríme tomuto, môžeme sa radovať nevyšloviteľnou radosťou! Si už dnes veriacim?

Úvod do biblických prorociev (2)

J. Hay, Comrie

VYTRHNUTIE

Vpredošlom článku sme vysvetlili priamy význam slova „vytrhnutie“, t.j. chopenie a odnesenie preč. To obsahuje slovo „vychvátení“. (1.Tes. 4:17)

Vytrhnutie bolo zaslúbené Pánom Ježišom večer pred Jeho utrpením: „Prijdem zase a poberiem si vás k sebe.“ (Jána 14:3) Vytrhnutie je zobrazené v prvej a v poslednej knihe Biblii. „A Enoch chodil s Bohom, a nebolo ho, lebo ho vzal Boh.“ (1.Moj. 5:24) „Hľa, dvere boli otvorené na nebi, a ten prvý hlas ... vravel: Vystúp sem hore...“ (Zjav. 4:1-2), a v okamihu Ján sa pozeral na udalosti vôkol trónu. Vytrhnutie bolo predpovedané apoštolom Pavlom v 1.Tes. 4:13-18, čo je hlavným oddielom k tomuto predmetu.

Bude vytrhnutie skôr ako veľké súženie? Je možné, žeby veriaci tejto doby Cirkvi zakúsili hrôzy veľkého súženia alebo budú vzatí skôr, ako svitne ten veľký a hrozný deň? V Písme sú rôzne ukazovatele na skutočnosť, že údy tela Kristovho budú už v nebi skôr, ako príde búrka Božieho hnevu.

Blízkosť

Veriaci prvého storočia boli učení, že Jeho príchod je blízko, t.j. môže sa odohrať každý moment; nebude signalizovaný, nebudú ho naznačovať

žiadne znaky. Počujte niektorých z ich známych učiteľov. Pavel: „Noc pokročila, a deň sa priblížil.“ (Rim. 13:12) Peter: „A všetkému sa priblížil koniec.“ (1.Pet. 4:7) Jakob: „lebo sa priblížil príchod Pánov.“ (Jak. 5:8) Ján: „Deti, je posledná hodina.“ (1.Jána 2:18) Júda: „očakávajúc milosrdenstvo nášho Pána Ježiša Krista cieľom večného života.“ (Júdu 21) Anonym: „Lebo ešte málo, máličko, a ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať.“ (Žid. 10:37) Pridajme k tomu zoznamu aj zaslúbenie Pána Ježiša: „Áno, prídem skoro!“ (Zjav. 22:20) Toto posledné zaslúbenie v Biblii je v súlade so zaslúbením, ktoré dal Pán vo vrchnej dvorane, kde slovesné časy hovoria toto: „Idem ... prídem zase“, - ako keby sa medzi Jeho odchodom a návratom nemalo nič udiať. (Jána 14:3) Veriaci sú upozorňovaní na možnosť prenasledovania od ľudí, ale nikde ich Nový Zákon neupozorňuje, že majú čakať deň hroznej doby Božieho hnevu, ktorý ich má zasiahnuť pred vychvátením.

Prichádzajúci hnev

O Pánovi Ježišovi je povedané, že „nás vychvacuje od prídúceho hnevu“. (1.Tes. 1:10) „Lebo nás nepostavil Boh cieľom hnevu.“ (1.Tes. 5:9) V Písme je slovo „hnev“ obyčajne, hoci nie výlučne, spo-

jené s Božím súdom na zemi a nie večným trestom. To čaká svet v dňoch veľkého súženia. „Sedem čias hnevu Božieho na zem.“ (Zjav. 16:1) Veľké súženie je spojené s obdobím, ktoré sa nazýva „Deň Pánov“; ten deň bude „deň hnevu“ (Zach. 1:15). Nám je zaslúbené, že budeme zachránení od tej doby Božieho súdu. Keďže hrozí ten hnev, budeme potrebovať niekoho, kto nás od neho zachráni. A tak „očakávame Spasiteľa“ (Fil. 3:20), ktorého včasný zásah nás vychváti skôr, ako nastane búrka hnevu.

Údajný list od Pavla prišiel od Tesaloničanov k poznaniu, že ich obava je znakom, že už sú v Dni Pánovom. V 2. Tesaloničanom 2 sa Pavel venuje tomuto nedorozumeniu. Presvedča ich, aby zavrhlí každú myšlienku, že sú vo veľkom súžení, a podklad pre jeho apel bol v 1.verši: „ohľadne príchodu nášho Pána Ježiša Krista a nášho shromaždenia k nemu“. Inými slovami, nemohli byť v Dni Pánovom, lebo skôr ako svitne tento deň, Kristus príde a vychváti nás z toho. Opísal im aj iné znaky, ktorými dokazoval, že v žiadnom prípade nezakúšajú hnev veľkého súženia, zahrňujúc aj skutočnosť, že má byť ešte zjavený človek hriechu.

Zachovaní od hodiny. Pán Ježiš slúbil zboru vo Filadelfii, že ich zachová a vytrhne z

„hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet“, čo je zmienka o veľkom súžení. (Zjav. 3:10) My rozširujeme zaslúbenia na každého veriaceho, lebo podľa kontextu Duch hovoril zborom. V knihe proroka Jeremiáša 30:7 je veľké súžení opísané ako „čas súženia Jakobovho“; Jakob je synonymom pre Izrael. Tam je zaslúbenie, „ale bude zachránený z neho“. Aby bol zachránený z neho, Izrael musí byť najprv v ňom, no terminológia v Zjavení 3:10 je iná: „budem

Ako sa Cirkev dostane do neba, aby sa mohla zjaviť s Ním? Prostredníctvom vytrhnutia. Enoch bol vytrhnutý skôr, ako prišla potopa.

ťa ostríhať a vytrhnem ťa z hodiny.“ Veriaci tejto doby budú zachránení od vstupu do veľkého súženia. Je podstatné, že po mnohých zmienkach o Cirkvi v úvodných kapitolách Zjavenia, nie je o nej zmienka v prostrednej časti knihy, ktorá sa zaoberá časom veľkého súženia. Znova sa objavuje v kapitole 19 ako manželka Baránkova a vychádza spolu s Ním z neba. Ako sa Cirkev dostane do neba, aby sa mohla zjaviť s Ním? Prostredníctvom vytrhnutia. A tak si celý scenár vyžaduje, aby sa vytrhnutie odohralo skôr, ako veľké súžení. Obrazy opísané predtým, sú v súlade s týmto učením. Enoch bol vytrhnutý skôr, ako prišla potopa. Ján bol v nebi skôr, než začala prvá fáza hnevu veľkého súženia.

Pravda o vytrhnutí je prameňom útechy pre veriaceho.

(1.Tes. 4:18) Nádej by bola zničená, keby sme očakávali hrôzy veľkého súženia skôr, ako stretneme nášho milovaného Pána.

Čo sa stane pri vytrhnutí?

Ako už bolo uvedené, 1.Tes. 4:13-18 je podkladom pre tento predmet a jedinečne hovorí o určitých aspektoch udalosti. V Starom Zákone nie je zmienka o vytrhnutí, ani vo veľkom prorockom podaní, ktorým nazývame rozhovor na Olivovom vrchu. (Mat. 24-25) To je príčina prečo Pavel vraví, že „hovoril slovom Pánovým“. (v.15) Jeho učenie bolo nové, ale on prijal o ňom priame zjavenie od Pána. Kritici učenia o vytrhnutí pred veľkým súžením tvrdia, že je tak

nové, že sa zjavilo len na počiatku 19. storočia. A tvrdia, že ak je tak nové, nemôže byť pravdivé! Nieto pochýb o tom, že storočiami bolo zastierané hmlami rímskeho učenia, ale podobne bolo zastierané aj učenie o ospravedlnení vierou. Nikdy nebolo žiadneho protestu zo strany evangelikálneho sveta o znovu objavení tej slávnej pravdy.

Zostup Pána Ježiša bude signálom *pre vzkriesenie spiacich (zosnulých) svätých*. V smrti sa ich telá porušili, ale On prijal ich duchov (Skut. 7:59); boli „doma s Pánom“ (2.Kor. 5:8). (Metafora o „spánku“ sa vzťahuje výlučne na telo a zobrazuje myšlienku, že vždy jestvuje prebudenie zo spánku; neexistuje taká vec ako „spánok duše“.) To prebudenie, vzkriesenie, sa stane pri vytrhnutí.

To bude prvá udalosť ešte skôr, ako budú živí svätí „vychvátení“. Spôsob toho vzkriesenia a prirodzenosť vzkrieseného tela je opísaná v 1.Kor. 15:35-58. Za vzkriesením spiacich svätých bude nasledovať vychvátenie živých svätých (1.Tes. 4:17); žijúc a veriac v Krista, nikdy nezomrú. (Jána 11:26) Ich telá budú v okamihu zmenené, spôsobné pre nové prostredie, do ktorého budú premiestnení. (1.Kor. 15:51-52)

Zrejme všetci veriaci budú ohromení svojim prvým pohľadom na Spasiteľa. Myšlienka byť vychvátení spolu so vzkriesenými veriacimi, ktorých sme milovali a spolu stretnúť Pána v povetrí a byť navždy s Ním, by mala byť ohromným prameňom útechy v tomto smutnom svete (v.18).

Chaos – zmätok? Nevyhnutne sa objavia praktické veci, keď náhle zmiznú milióny ľudí. Autá bez vodičov, lietadlá bez pilotov, deti bez rodičov, prevrátené hrobové pomníky? Zoznam otázok sa zväčšuje. Bude chaos – zmätok, alebo sa táto udalosť odohrá v úplnom poriadku? Písmo mlčí. No zvažme skutočnosť, že „Boh nie je Bohom neporiadku.“ On povzbudzuje, aby sa „veci diali slušne a podľa poriadku“ (1.Kor. 14:33,40). To by nás malo viesť k záveru, že Svojím zvrchovaným spôsobom pripraví udalosť tak, aby sa vyhlo neporiadku. No, bezohľadu na to, koľko snahy vynaložia ľudia na hľadanie (ako Enocha), vychvátení veriaci sa nenájdu, lebo ich preniesie Boh. (Žid. 11:5)

„Nauč nás modliť sa“ (Luk. 11:1)

John Grant

Jedna z najťažších disciplín v živote veriaceho je mať zriadený a systematický modlitebný život. Ráno môžeme cítiť, že máme tak mnoho v ten deň urobiť, a tak musíme náš modlitebný čas odložiť až na večer. Keď sú povinnosti dňa ukončené a premáha nás únava, rozhodneme sa vynechať modlitbu a presunúť ju na ráno. Takto to môže pokračovať deň za dňom bez modlitby.

Evanjelium Lukáša opisuje Pána ako Syna človeka, ktorý bol plne závislý na Bohu. Keď Ho učenci pozorovali na modlitbe, v ich srdciach sa zrodila túžba modliť sa. Modlitebný život Pána bol prítažlivý a poučný a toto viedlo ku prosbe: „Pane, nauč nás modliť sa, jako i Ján naučil svojich učeníkov.“ A Pán im dal vzor modlitby. Tým nemyslel, že tieto slová máme opakovať vždy, keď sa modlíme, ale máme ich ako vzor modlitby.

Modlitba začína slovami: „Náš Otče“. Tak vyjadrujeme Bohu vďaku za to, kým sa nám stal. Kiežby sme nikdy nestratili div tohto daru! Veľký Boh stvorenia a vykúpenia nás uviedol do vzťahu s Ním, takže máme výsadu hovoriť: „Náš Otče“. Zažívame lásku svojho Otca, Jeho zaopatrovanie a Jeho starostlivosť o svojich. Nie sme pre Neho vzdialení, ale blízki; nie sme nepovšimnutí; nie sme považovaní za zavrhnutých, ale sme prijímaní s láskou a dôstojnosťou. Nech by sme nikdy nestratili tú radosť skláňania sa pred Bohom svojím Otcom!

Po tomto úvode Pán pokračuje: „Nech sa posväť tvoje meno“. V týchto slovách vyjadrujeme úctu, s ktorou pristupujeme k Nemu. Veriaci nikdy nesmú prejavovať prehnajú familiárnosť na modlitbe. Nie je však ani potrebné utekať a skrývať sa pred Ním; On má záľubu z prítomnosti svojho ľudu. No je potrebné pamätať, že pristupujeme k Bohu a Otcovi nášho Pána Ježiša Krista, ktorý je „veličenstvený v svätosti... strašný vo chválach, činiaci divy“. (2.Moj. 15:11) Naše správanie, náš jazyk a náš stav musí vždy odzrkadľovať úctu, v ktorej prichádzame k Nemu. Hovoríme Mu o Jeho Synovi, a Jeho veľkosti a sláve. Vyznajme vďaku za našu výsadu a zodpovednosť, keď

sa pred Ním skláňame.

Potom nasledujú naše prosby. Tieto sú rozdelené do dvoch skupín. Prvá: vyjadrujeme naše žiadosti v spojení s Jeho kráľovstvom, a potom druhá: vyjadrenie našej závislosti na Ňom. Žiadosti sú: „Nech príjde tvoje kráľovstvo! Nech sa stane tvoja vôľa jako v nebi, tak i na zemi!“ Keď sa pozeráme vôkol seba na spoločnosť a pozorujeme úpadok štandardov morálky, otvorenú vzburu proti Božiemu Slovu, utrpenie a sklúčenosť, ktoré sú následok takého úpadku, iste že túžime po tom dni, keď „bude kralovať kráľ v spravodlivosti“. (Izaiáš 32:1) Cirkvev bude vychvátená do slávy predtým, ako sa tieto vyslovené žiadosti stanú skutočnosťou na zemi, ale veriaci dnes očakávajú čas, keď bude založené Jeho kráľovstvo. To je na počiatku doby, keď pri zjavení bude On „oslávený vo svojich svätých a... obdivovaný vo všetkých, ktorí uverili.“ (2.Tes. 1:10) Aký to bude deň, keď sa bude konať Jeho vôľa na zemi!

No, pozorujme, že po poukázaní na veci, ktoré sú oslovené slovom „Tvoje“, sa modlitba obracia ku tým veciam, ktoré sa vzťahujú na „nás“. Naposledy sa obraciame na svoje vlastné potreby a duchovné žiadosti a to v poradí: „daj nám“; „odpušť nám“; „neuvod' nás“; „zbav nás“. Tak sa vyjadruje naša závislosť na Ňom. Spoliehame na Neho v potrebe každodenného chleba a sme spokojní so zabezpečením na jeden deň. Modlíme sa, aby sme boli zbavení zlého a neboli uvedení do pokušenia. K Nemu prinášame svoje potreby, naše prosby a naše duchovné žiadosti.

Po modlitbe nasleduje podobenstvo o mužovi, ktorý išiel k svojmu priateľovi o polnoci, aby prosil o chlieb. (Luk. 11:5-8) Tu nás učí, že Boh nikdy nie je unavený našim prosením. On nikdy nie je ľahostajný k našim prosbám, nikdy nie je vyčerpaný našim prichádzaním k Nemu, nikdy nie je znepokojený našim stálym spoliehaním na Neho. Pre Neho je to záľuba, keď prichádzame a s dôverou sa skláňame vediac, že On počuje náš hlas.

Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (7)

David McAllister, Livingstone, Zambia

7. BOŽÍ CHARAKTER

Veľká väčšina takzvaného kresťanstva učí, že Tisícročné kráľovstvo nebude. Rímsko-katolícka cirkev vidí seba ako vyplnenie prorociev o kráľovstve a nesúhlasí s myšlienkou, že prichádza Jeden, ktorý nahradí jej vlastnú hegemoniu. Mnohé odpadlé protestantské denominácie prebrali stanovisko Rímsko-katolíckej cirkvi – a to vo väčšine bez uváženia. Liberáli a modernisti neprijímajú pravdu o vdýchnutí Písma. Ich hlavným programom je popierať doslovné vyplnenie prorocstva, čo potom popiera doslovnosť Písma všeobecne.

Vieme však aj o mnohých, ktorí neveria v Tisícročné kráľovstvo a sú skutočne veriaci, ktorí sa držia neomylnosti Písma a ktorí by sa nikdy nesnažili napadnúť Boží charakter. Ak sa však pozrieme bližšie na učenie, ktoré popiera Tisícročné kráľovstvo, vidíme, že nie je v súlade s Božím charakterom tak, ako nám je predložený v Božom Slove.

Biblia nám vraví, že Boh nemôže klamať. (Tít.1:2) A predsa učenie, ktoré popiera Tisícročné kráľovstvo hovorí, že Boh povedal veci, ktoré neboli pravdivé, a tým spôsobom úmyselne podvádza ľudí. Napríklad: Keď povedal Abrahámovi, aby sa pozrel na zem, ktorú dostane on a jeho semeno (1.Moj. 13:14-15) a keď mu naznačil aj hranice (1.Moj. 15:18-21), Abrahám iste pochopil, že sa to vzťahuje na „zem“ doslovne. Ak majú popierači Tisícročného kráľovstva pravdu, tak Boh nemal v úmysle vôbec dať mu tú zem, a Abrahám bol podvedený.

Tak je to aj so sľubmi Abrahámovi a jeho „semenu“. Abrahám iste vzal to zaslúbenie doslovne, že sa vzťahuje na jeho fyzických potomkov (1.Moj. 21:12), a predsa popierači nám tvrdia, že sa vyjadrenie nevzťahuje na Abrahámovo doslovné semeno, ale na jeho duchovné semeno.

V celom Starom Zákone, keď dal Boh podrobné proroctvá o národe Izrael, o jeho budúcnosti, iste to zobrali doslovne. Toto očakávanie

bolo jednako silné aj v Novom Zákone. Z toho, čo sme čítali v evanjeliách a v Skutkoch, je jasné, že učenci očakávali budúcnosť a v nej doslovné kráľovstvo, s Izraelom ako hlavou národov. (Skut. 1:6) Máme naozaj veriť, že Boh stovky rokov dovolil, aby bol Jeho ľud podvádzaný, čo sa týka pravej prirodzenosti sľubov, ktoré dával? A ak oni mylne chápali pravý charakter prorocstva, prečo ich Pán Ježiš potom nenapravil, keď mal k tomu jedinečnú príležitosť? (Skut. 1:7) Či si protivníci myslia, že sa im dostalo nejakého väčšieho pohľadu na Božiu myseľ, ktorý im umožňuje odhodiť jasné oddiely, ktorých je v Písme hojne, keď to neurobil ani sám Pán Ježiš, keď bol tu na zemi?

Dôsledok všetkého toho nie je bezvýznamný. Lebo ak Boh hovoril Izraelu veci, ktoré nemieni uskutočniť, aký by sme my mali dôvod veriť, že nám splní to, čo povedal? Môžeme dôverovať, že dopadneme lepšie ako Izrael? Ak starozákonní svätí zle pochopili to, čo im Boh zaslúbil, ako môžeme byť my presvedčení, že chápeme správne to, čo zaslúbil nám? Odvrhnime také urážky Božieho charakteru a s dôverou si pripomeňme list Židom 10:23: „Verný je ten, ktorý zaslúbil.“

Biblia nám vraví, že Boh nezmenil Svoju myseľ, čo do Jeho povolania a darov. (Rim. 11:29) A predsa protivníci Tisícročného kráľovstva učia, že (pre neveru) Izrael prišiel o požehnanie, ktoré mu boli zaslúbené. To rozhodne protirečí tomu, čo Pavel hovorí v liste Rimanom 11, kde jasne prehlasuje, že Boh nevezme späť zaslúbenia dané otcom (v.28), že zatvrdenie z čiastky stihlo Izraela a len dočasne (v.25), a že jestvuje budúce spasenie a odpustenie hriechov pre izraelský ľud (v.26-27). To tiež protirečí starozákonným prehláseniam o bezpodmienečnom charaktere Božích zaslúbení. Napríklad v Žalme 89 pisateľ hovorí o Božej zmluve s Dávidom (v.3, 4, 20) a prehlasuje, že kým neposlušnosť Dávidových potomkov bude mať za následok súd nad nimi (v.29-32), v žiadnom prípade to neohrozí zmluvu,

ktorú Boh urobil s ním (v.28, 33-37).

Biblia učí, že Bohu nie je nemožné žiadne slovo. (Luk.1:37) Ako často popierači Tisícročného kráľovstva prehlasujú, že budúce doslovné Tisícročné kráľovstvo je „nemožné“. Napríklad povedia, že zápisy o pokoleniach sú stratené, tak nebude možné vedieť, kto sú Leviti. No iste, že ich Boh pozná a nebude to ťažké pre Neho predstaviť ich Jeho vlastným spôsobom a v Jeho vlastnom čase.

Tiež sa diskutuje o tom, že rozmery chrámu v Tisícročnom kráľovstve podané prorokom Ezechielom sa nezmestia na plochu, ktorú zaberá terajšie miesto, kde bol chrám. No toto nepočíta s veľkými topografickými zmenami, ktoré sa majú stať (Zach.14), čo urobí miesto pre oveľa väčšiu stavbu. Nieto pochybnosti o tom, že jestvujú aj ďalšie „ťažkosti“, na ktoré nemáme odpoveď. No

Boh vie odpovede a my Mu môžeme dôverovať. Neohraničujme Božie možnosti našou obmedzenosťou a neverou uskutočniť to, čo zaslúbil.

Náš Boh je Bohom pravdy (5.Moj. 32:4), Boh, ktorý môže urobiť to, čo zaslúbil. (Rim. 4:21) Veriť v budúce Tisícročné kráľovstvo znamená uznávať tieto veci; popierať ich znamená úmyselne popierať Božiu spoľahlivosť a moc.

Ale popierač Tisícročného kráľovstva nebude súhlasiť s našim tvrdením, že Nový Zákon neruší zaslúbenia o doslovnom budúcom kráľovstve na zemi. Bude poukazovať na oddiely v Novom Zákone, ktoré, aspoň on tak tvrdí, poukazujú, že zaslúbenia o kráľovstve sa majú vysvetľovať duchovne. V nasledujúcom článku (v poslednom) z týchto úvah zvážime toto tvrdenie.

Biblické záhrady (1)

I. Affleck, Lossiemouth

ÉDEN

Nie som záhradník, ale ako mnohí mám pôžitok z nádhernej záhrady a často idem do biblických záhrad, ktoré sú blízko môjho bydliska. Projektanti tam zasadili mnohé rastliny, ktoré sa spomínajú v Biblii. Ako aj pri mnohých iných záhradách, tak aj táto je miestom krásy a pokoja a všetci, ktorí vstúpia do nej sa cítia byť blízko Stvoriteľa neba a zeme.

Podobným spôsobom som mal pôžitok pri rozjímaní nad početnými záhradami, ktoré sa nachádzajú v Biblii. Ich krásy a duchovný význam boli pozhnaním pre moju dušu a moja prosba je,

aby každý čitateľ bol podobne pozhnaný. Väčšina záhrad, ktoré navštívime, bude dobre známa všetkým, ktorí poznajú svoju Bibliu. Mám nádej, že predsa naše srdcia naplní údiv a chvála, keď sa poprechádzame v každej z nich, obdivujúc znovu ich krásu. Najprv uvažujme o záhrade Éden podľa toho, ako je opísaná v 1.Moj. kapitole 2-3. Toto je záhrada, aká má byť, nie akou sa stala - zlorečená a zohyzená trnami a bodliakmi, ale pochádzajúca od stvoriteľského génia Boha. Nič, čo by človek mohol urobiť by ju nemohlo v žiadnom prípade pozdvihnúť. Všimol som si šesť

veľmi dôležitých princípov, ktoré sú v tejto záhrade pevne stanovené, o ktorých budeme uvažovať.

Vlastníctvo (2:8)

Záhrada bola vysadená samým Bohom na východ v Édene. Éden jednoducho znamená záľuba, pôžitok alebo raj. Boh ako architekt vysadil záhradu pre svoju vlastnú záľubu a postavil každú rastlinu a strom presne tam, kde chcel a určil podľa vlastného projektu. Dnes hovoríme o projektantoch, ktorí svojou kreativitou môžu urobiť divy na každom mieste,

ktoré je obrastené divočinou. Keď ale hovoríme o Bohu ako Tvorcovi záhrady Éden, vtedy je to viac ako len to. On urobil korunný plátok na kvete, listy a stopky, určiac každému z nich jeho tvar, farbu, stavbu a vôňu, na ktorú reagujú naše zmysly zraku, vône a dotyku. Ovocie tejto záhrady je skvelé pre chuť a rastliny poskytujú príchuť a pocit dobra tomu, kto ich požíva.

Ak je Boh tvorcom záhrady Éden, vtedy všetko v spojení s ňou musí byť tak, ako si to On praje. Ľudia môžu mať iné myšlienky a myslieť si, že sa všetko stalo slepou náhodou a vyvinulo sa samostatným vývojom z jednoduchých tvarov života. Ale stvorenie, a najmä záhrada Éden zvestujú Božiu slávu a jasne potvrdzujú potrebu po stvoriteľovi a projektantovi.

Uctievanie - zbožňovanie (2:9)

Boh postavil človeka do záhrady a dal, „aby vyrástol zo zeme všelijaký strom žiadúci na pohľad a ovocím dobrý na jedenie.“ Teda všetko, na čo sa Adam pozeral, hovorilo o sláve a majestáte Božom. Keď chodil po záhrade a objavoval jej krásu a vôňu rôznych rastlín a rozvoniavajúcich stromov, iste sa jeho srdce poklonilo s úctou. Všimol si, kde bola každá rastlina umiestnená a každá farba dokonale zladená - aký príjemný pohľad pre oči a rozkošný pre srdce. Predstavte si prvé prebudenie za rána a pozorovanie vychádzajúceho slnka nad týmto úchvatným pohľadom. Adam iste nepoznal túto

pieseň, ale som istý, že by si bol cenil jej obsah:

*Cez lúky, hory, doliny keď kráčam,
dych cítim vánkov znie mi bystrín hlas,
kvet vonia vôkol, čujem spevy vtáčat,
zriem z hôrnych výšin zázrak zeme krás;
vždy z mojej piesne Tebe vďaka znie;*

*Ty, múdry Boh, si dobrý Boh! -
vždy z mojej piesne Tebe chvála znie:*

Ty, veľký Boh, si slávny Boh!

Dozor - Správcovstvo (2:15)

Pán Boh dal Adamovi v záhrade dvojakú zodpovednosť: mal ju obrábať a mať na ňu pozor. Slovo „obrábať“ skrátka znamená obsluhovať a obrábať, tj. nie slúžiť záhrade, ale Bohu, ktorému záhrada patrila. Zabezpečoval, aby bolo všetko v záhrade tak, ako má byť, na Božiu česť a slávu - a to naozaj bola jeho chváliaca služba. Zároveň bol zodpovedný za starostlivosť, opateru a stráženie záhrady. Možno sa pýtame, od čoho ju mal chrániť. Odpoveď je zvyraznená v 3. kapitole, lebo nepriateľ mal prísť a bude sa snažiť zničiť to, čo patrilo Bohu a prinášalo Jeho srdcu potešenie.

Panstvo (2:16-17)

Pán Boh rozkázal, a neviem si predstaviť, žeby sa Adam pýtal Boha na príčinu. V tejto situácii je satan ponechaný mimo obrazu, ale Adam

prijal, že Boh má suverénne práva nad ním a môže rozkazať, čo len chce, a jeho odozva má byť poslušnosť. Keď sa Adam pozeral na všetko vôkol seba, porozumel, že Boh nepotrebuje radcov, lebo Jeho dielo bolo dokonalé. Rozkaz bol jednoduchý; nebolo ho treba vysvetľovať alebo ďalej vykladať, a v tej chvíli ho prijal tak, ako znel.

Hlava (2:18-25)

Tento princíp je jasne viditeľný v uvedených veršoch a usudzujem, že žiadna iná pravda nie je tak nepochopiteľná ako princíp hlavy. Samotná skutočnosť, že ho Boh pevne postavil vo svätom predpise o manželstve by nás mala naučiť, že je to pravda, ktorá má vyjadrovať našu radosť. V panstve slúžime Bohu, pretože musíme, kým v princípe hlavy Mu slúžime s radosťou. Jedno je povin-

Vo stvorení Boh urobil z jedného dvoch, ale v manželstve urobil z dvoch jedného,

nosť, to druhé záľuba. V našom texte je aj prvé manželstvo, a ono bolo zariadené a založené Bohom na Jeho slávu a záľubu a pre požehnanie ľudí. Boh prehlásil: „Nie je dobre byť človeku samotnému“ (v.18), tak urobil ženu, aby ho dokonale doplňovala.

Boh utvoril každé poľné zviera a priviedol ich k Adamovi, aby ich pomenoval, ale ani jedno z nich nemohlo byť

spriaznenou dušou Adamovi. Boli úplne iné ako on - telesne, duchovne a emocionálne. Tak Boh vytvoril ženu z Adama a priviedol ju k nemu a Adam povedal: „Toto už teraz je kosť z mojich kostí a telo z môjho tela, ona je ja.“ (v.23) Boh určil princíp hlavy v manželstve, lebo povedal: „Preto opustí muž svojho otca a svoju mat' a bude ľnúť ku svojej žene, a budú jedno telo.“ (v.24) Teda rozumieme, že Adam nebol zodpovedný len za svoje prostredie, ale aj za svoju ženu, starať sa a zaopatrovať ju ako samého seba. To má robiť z hlbokkej lásky a záľubenia a s radosťou, ktorá zaplavuje jeho srdce.

Aké je predivné spozorovať, že vo stvorení Boh urobil

z jedného dvoch, ale v manželstve urobil z dvoch jedného, lebo „tí dvaja budú jedno telo“. Hodno je spozorovať vo verši 24, že je to práve muž, ktorý opustí svojho otca a svoju mat', lebo on odchádza a nie je viac pod hlavou svojho otca, aby sa sám stal hlavou, kým žena vychádza spod autority svojho otca a vchádza pod autoritu svojho muža.

Spoločenstvo – Obecenstvo (3:8)

Potom počuli hlas Hospodina Boha, chodiaceho po raji k dennému vetru večernému.“ Božia túžba nebola len to, aby požívali spoločnosť jeden druhého, ale aby mali aj obecenstvo s Ním. Teraz si môžem predstaviť Adama a

Evu, ako idú spolu po záhrade pred pádom a všetko, na čo sa pozerajú, hovoria o Božej sláve. S údivom sa pozerali na farby, tvary, vôňu a chválili Boha za Jeho predivné diela. Potom, keď sa tiene predlžovali a oni ležali na zelenom trávnom koberci hovoriac navzájom o divoch nebies s rozžíňajúcimi sa hviezdami na oblohe, cítili Boha veľmi blízko seba. Nepoznali strach, lebo ovzdušie bolo dokonalá láska. Pre Boha bolo navštíviť ich a rozprávať sa s nimi iste najpožehnanější zážitok. Tu má Stvoriteľ záľubu vo svojom stvorení a teší sa z chvíľ dokonalej blaženosti, viac ako oni. Aký žiaľ, že hriech zrušil tento dokonalý súlad a zasial nezhodu do nádhernej atmosféry záhradného prostredia.

Vodcovstvo (9)

A. J. Higgins, Haddon Heights, New Jersey

DÁVID A SPOJENIE

Technológia umožnila mnohé veci. Môžete sa rozprávať s niekým z ktoréhokolvek miesta na svete. Môžete počúvať niekoho z druhej strany zemegule. S laptopom alebo bezdrôtovým spojením môžete robiť svoju kancelársku prácu (takmer) odkiaľkoľvek na zemi. Sú mnohé veci, ktoré môžeme uskutočniť na diaľku. Ale je jedna vec, ktorú nemôžete robiť na diaľku - viesť. Ktosi povedal: „Môžete predstierať, že počúvate; môžete predstierať, že sa staráte; ale nemôžete predstierať, že tam ste.“

V spojení s vodcovstvom jestvuje niečo, čo vyžaduje účasť na mieste. Neposielate veriacich do boja. Musíte ich viesť.

Žalmista si cenil predivnú pravdu, že mal Pastiera, ktorý „ma vodí popri tichých vodách“. Pasenie je slúženie a vodenie. To je staranie sa a vodenie. To je pasenie a vodenie. Nemôžete uniknúť potrebe byť s ovcami.

Osobnosti niektorých ľudí sú orientované na ľudí. Hoci aj nie sú spasení, sú otvorení smerom k ľuďom už či v práci, rodine, spoločnosti alebo na spoločenských stretnutiach. Ale to nie je duchovná hodnota. To je prirodzená vlastnosť. Sú tiež ľudia, ktorým nie je ľahko byť medzi ľuďmi, obávajú sa, že vyslovia nejakú nesprávnu vec. Nevedia ako „nadviazať rozhovor“ bez nejakého napätia. Často povedali zlú vec v zlý

čas a neúmyselne niekoho urazili. Nachádzajú bezpečnosť v osamelosti, vyhýbajúc sa aj okraju množstva, pohybujúci sa životom bez nadviazania hlbšieho spojenia s inými. Ak sa niekto nájde v pozícií vodcu, ale poznáva, že sa nechce spájať, musí sa podriadiť Božiemu učebnému plánu a naučiť sa potrebe byť medzi ovcami.

Dávid je vynikajúcim obrazom muža, ktorý sa spájal s ostatnými.

Bojoval s nimi

Prvýkrát je zobrazený v 1.Samuelovej 17, keď vystupuje z ochromeného vojska a kladúc svoj život do nebezpečia za nich, pristupuje v ústrety obrovi v údolí. Spojenie bolo nadviazané takmer okamžite, keď v ňom národ videl a spoznal vodcu, ktorý im bude slúžiť a uprednostní ich dobro pred svojím.

Peter nám pripomína, že podstata vodcovstva spočíva v službe tým, ktorí sú vedení (1.Pet. 5:1-5). Byť medzi ovcami a ísť s nimi „do boja“ je podstatné pre vzájomnú dôveru a prehlbujúci sa vzťah.

Išiel pred nimi

V 1.Samuelovej 18 je Dávid určený pre Saulovu elitnú vojenskú jednotku. Trikrát nám je povedané, že chodil alebo počínal si múdro (v.5,14,30) s nevyhnutným následkom, že bol prijatý – uznaný a jeho meno sa stalo vzácnym (v.5,16,30) pre ľudí. On nebol vodca samotár, ktorého vychádzania a vchádzania boli zahalené tajomstvom. Žil svoj život pod skúmavým pohľadom verejnosti, jeho život sa vyznačoval prehľadnosťou a jeho vodcovstvo nieslo známku dôstojnosti.

Toto poukazuje na potrebu mužov pohybovať sa medzi Božím ľudom ako aj to, aby žili v skutočnom svete, kde žijú aj svätí. Dávid sa stretával s odporom, závišťou, nepriateľstvom, pokrytectvom, nepoctivosťou (1.Sam. 18). Oči národa pozorovali ako bude jednať. No Dávid sa v každom prípade choval tak, že získal vzrastajúcu úctu od všetkých. Iní spoznali, že on nie je ľahostajný k ich každodennej nepoctivosti.

Čakal s nimi

Saulov hnev, vyhnanstvo a skúšky Dávida sú všetkým známe. V 1.Samuelovej 22 skupina ľudí urobila Dávida svojim veliteľom a vodcom. Vyhnanstvo sa predĺžilo na roky, kým čakal na Boží čas pre seba. Spolu so skupinou mužov sa znovu a znovu učil očakávať na Boha (1. Sam. 24, 25,26). Napriek pokušeniu a príležitosti zaujať trón vzbúrou a vraždou, čakal na Boží čas. Spolu znášali chlad noci na judských vrchoch. Spolu prežívali dážď a mráz, vlhkosť jaskýň a jám, v ktorých sa skrývali. On trpel a čakal spolu s nimi. Nebol na nejakom pohodlnom mieste, kým oni bdeli v prvých líniach. Bol s nimi v ich skúškach.

Plakal s nimi

Sklamanie zaviedlo Dávida a jeho mužov do krajov filištínov. Ciklag musel byť vítaný úkryt pre utekajúcu skupinu mužov. Všetko sa zdalo byť dobré. Ale trestajúca ruka Božia začala pôsobiť. Amalechiti prišli a zničili Ciklag, zajmúc aj Dávidovu rodinu a rodiny jeho vojakov. Spolu plakali až do ustatia.

Dávid je pravý opak moderných vodcov, ktorí sa skrývajú pred následkami.

Bol ochotný byť zranený za nich

Dávid zažíval to, čo zažíval Boží ľud. Cítil to, čo oni cítili. Poznal ich zármutok. Mal hlboký záujem o Boží ľud. Krátko pred blížiacim sa koncom života jeho tragické sčítanie ľudu slúžilo na zjavenie jeho hlbokkej a pravej lásky oproti Božiemu ľudu. Keď trestajúca Božia ruka dopadla na ľud, jeho slová zneli: „Ja som zhrešil ... ale tieto ovce, čože tie urobili?“ (2.Sam. 24:17) Dávid je pravý opak moderných vodcov, ktorí sa skrývajú pred následkami. Dávid žiadal, aby Božia ruka bola na ňom a nie na Božom ľude. Oni boli ovce a jeho srdce bolo srdce pastiera.

Dávid bol s nimi vo všetkých ich utrpeniach; plakal s nimi; čakal s nimi a pracoval s nimi; potuloval sa s nimi po púšti.

„Tedy starších medzi vami prosím... paste stádo Božie, ktoré je medzi vami.“ (1.Pet. 5:1-3)

Charizmatické hnutie (4)

Dan Harvey

UPLATNENIE JAZYKOV

SKUTKY 2: ZAHÁJENIE

Len niekoľko dní v Písme je naplnené tak napätým očakávaním ako deň Letníc, ktorý je zaznamenaný v Skutkoch 2. Vtedy zostúpil z neba Svätý Duch, slúbený dar, aby trvale býval vo veriacich a zmocňoval ich. Zrodila sa Cirkev a začalo obdobie dňa milosti. Po prvý raz sa tiež prejavilo Božie vystrojenie a moc v duchovnom dare hovorenia jazykmi. Ani sa nedivíme otázke v Skutkoch 2:12: „A žasli všetci a súc bezradní od údivu hovorili jeden druhému: **Čo to má byť?**“ Bol to ozaj ohromný deň, ktorý zmenil smer dejín. Budeme skúmať účel jazykov a obmedzíme sa na udalosti v Skutkoch 2.

Schopnosť hovoriť cudzím jazykom bol duchovný dar, a ako aj všetky iné duchovné dary, bol daný pre budovanie Tela, Cirkvi, ktorá zahŕňa každého veriaceho od dňa Letníc až po vychvátenie. Tieto duchovné dary sú dané Bohom a nedosahujú sa jednoduchým požiadaním mať ich. List Efežanom nás učí dôležitému princípu o účele darov, ktorý objasňuje ich uplatňovanie a jestvovanie dnes. Učíme sa, že dary sú dané pre zdokonaľovanie svätých, na budovanie Kristovho tela. (Efež 4:12) Prvé dva dary sú apoštolovia a proroci, a podľa Efež. 2:20 sú časťou základu. Keď bol daný súbor učenia – viera svätých (Júdu 3) a kánon

Písma bol doplnený, skončila aj potreba tých základných darov (1.Kor. 13:8-10). To isté je pravda pre každý dar a vyvrcholí v deň, keď ako veriacim naše dary už viac nebude treba (Efež. 4:13). Avšak stále poznávame súčasnú a pretrvávajúcu potrebu pre dary ako sú evangelisti, a upevňujúce dary pastierov a učiteľov. Má to svoju príčinu. Ak ktorýkoľvek dar pokračuje až dodnes, znamená to, že jeho účel ešte nebol plne realizovaný.

Teda, aký bol dar daný v Skutkoch 2, a aký bol jeho účel a efekt na deň Letníc, a kedy splnil svoj účel? Často nepochopený dar zo Skutkov 2 bol dar jazykov, nadprirodzené umožnenie hovoriť jazykom iného národa bez toho, aby ho niekto študoval alebo sa ho učil. Skutky 2:6,8 a 11 potvrdzujú, že hovorenie jazykmi nebol nejaký tvar extatických prehlásení, mrmlanie alebo nebeský jazyk, ale odlišné a zrozumiteľné ľudské jazyky, ktorými sa rozprávalo vo vtedajších národoch. V každom prípade, kde je v Písme preložené slovo „jazyk“ (slová *glossa* a *dialektos* sú v Novom Zákone použité s rovnakým významom), významovo je to vždy buď telesný orgán v ústach, ktorý každý máme, alebo reč v zrozumiteľnom jazyku. Ani zážitky extatických prejavov, ktorými potvrdzujú

pravdivosť daru jazykov niektorí dobre zmysľajúci jednotlivci v charizmatickom hnutí, nie sú dôkazom ich legitímnosti. Jediná skúška pravdivosti je Božie Slovo. Správna otázka nie je „bol môj zážitok skutočný?“, ale „bol môj zážitok podľa Písma?“ Aj pri takom mocnom demonštrovaní viditeľných a hlasných znakov, ktoré boli doprevádzané udelením Svätého Ducha (rozdeľujúce sa jazyky akoby jazyky ohňa a zvuk z neba ako nesúceho sa silného vánku), sa apoštol Peter obracia k Písmu, aby zodpovedal otázku čo to má byť. Peter vraví: „Ale toto je to, čo je povedané skrze proroka Joela.“ (Skut. 2:16)

Takže prvá vec, ktorej nás Biblia učí v Skutkoch 2 je, že **dar jazykov zahŕňa známe jazyky**, a tým popiera každé skúsenostné tvrdenie charizmatického hnutia moderných dní.

Tieto duchovné dary sú dané Bohom a nedosahujú sa jednoduchým požiadaním mať ich.

Druhé ponaučenie je, že **Písmo má vždy prednosť pred zážitkom**, a zážitok sa musí chápať vo svetle Písma. A nie opačne.

Ale aký bol účel daru jazykov v deň Letníc? Nemohol byť Svätý Duch daný bez doprevádzania viditeľnými a hlasitými

mi znakmi? Keď Peter povstal kázať, nepoužil cudzí jazyk, ale ako aj pri každej ďalšej príležitosti kázania evanjelia, hlásal evanjelium jasne a jednoducho v jazyku známom a zrozumiteľnom všetkým prítomným. Tak prečo Petrovu zvesť predchádzalo ukázanie cudzích jazykov skrze dar hovorenia jazykmi?

V Skutkoch 2 Boh nadprirodzene poukazuje na počiatok niečoho nového, obdobie dňa milosti a prebývanie Svätého Ducha vo veriacich. K tomu poskytol viditeľné znamenie potvrdenia pravosti. V liste Židom 2:4 sa hovorí, že počas zvestovania evanjelia apoštolmi „spolu svedčil Boh znameniami a zázrakmi a rôznymi mocami a udeľovaním Svätého Ducha podľa svojej vôle.“ Prišiel nový deň. Pavel, citujúc proroka

Izaiáša 28, hovorí Korintčanom: „Inými jazykmi a inými rtami budem hovoriť tomuto ľudu. Takže jazyky sú na znamenie, a nie tým, ktorí veria, ale neveriacim“. (1.Kor. 14:21-22) Boží Duch nás vyučuje, keď zdôraznil, že je to „tomuto ľudu,“ že Boh hovorí cez cudzí jazyk neveriacim Židom. Pre židovské ucho bol zvuk cudzieho jazyka v ich vlastnej zemi znakom súdu, hroziaceho zajatia. A tak to bolo v ten deň Letníc, keď tí, ktorí bývali v Jeruzaleme počuli svojich spoluobčanov hovoriť cudzími jazykmi. Bol to potvrdzujúci a odsudzujúci znak a zvesť od Boha pre neveriaci národ; aké povzbudzujúce je vidieť odozvu niektorých na jasnú zvesť evanjelia, ktorá nasledovala. „A keď to počuli, boli hlboko dojatí, až do srdca

a povedali Petrovi a ostatným apoštolom: Čo máme robiť, mužovia bratia?“ (Skut. 2:37) Stojíme v bázni, keď okolo 3000 duší preukázalo pravé pokánie k Bohu a vieru vo vzkrieseného Pána Ježiša Krista a boli uvedení do kráľovstva, a Pán Ježiš začal budovať Svoju Cirkev. Pán pôsobil spolu s nimi a potvrdzoval Slovo znameniami, ktoré nasledovali (Mar. 16:20). Dnes, keď máme vo svojej ruke úplné Písmo so spasenými a zjednotenými Židmi a pohanmi v jedno telo, a v pokročilej dobe milosti a pravdepodobne jej blízkeho ukončenia, pozeráme sa naspäť a ceníme si, že účel jazykov bol uskutočnený. Patrí im ich miesto v základe Cirkvi, ale bez akejkoľvek potreby, aby ešte trvali a pôsobili.

Muž bolesti

C. Jones, Cardiff

OPOVHRNUTÝ

Vpožehnanom Božom Synovi, Pánovi Ježišovi Kristovi našiel Boh, Jeho Otec, večné zalúbenie. (Mat. 3:17; 17:5; Prísl. 8:30) O väčšine Izraelitov v čase Jeho príchodu na zem to však nie je možné povedať. Žil v skromných podmienkach a býval v Nazarete, opovrhovanom mestečku. Pohyboval sa medzi ľuďmi, ktorí napriek mnohým výsadám neposlúchali Boha a obrátili sa Mu chrbtom. Pán vyrástol pred Bohom „ako koreň z vyprahnutej zeme.“ (Izai. 53:2)

V čase Jeho príchodu do Izraela ako Mesiáša neprišiel v súlade ľudskými očakávaniami. Neprišiel ako majestátny Víťaz. Nebolo na ňom vidieť nič, čo by potvrdzovalo, že je dokonalým Služobníkom, ktorý bol učiný a prišiel „v podobnosti tela hriechu“ (Rim. 8:3; Filip. 2:7), a čo by Ho pre tento národ urobilo atraktívnym. (Izai. 53:2) Pánom Ježišom opovrhla a opustila Ho väčšina

ľudí. Mali o ňom nízku mienku, nevážili si Ho. (Izai. 53:3) Prišiel „do svojho vlastného, a jeho vlastní ho neprijali“ (Jána 1:11)! Aj tých niekoľko málo, ktorí Ho milovali, Ho niekedy zarmútili svojou hriešnou povahou a neverou.

BOLESTI

Pán, ten prameň každej skutočnej a trvalej radosti, sa stal „mužom bolesti a oboznámený s nemocou.“ (Izai. 53:3) V tejto kapitole je možné vidieť podrobnosti napísané stovky rokov pred Jeho príchodom o tom, čo bude musieť vytrpieť. Pán Ježiš je večný Boh, a predsa sa stal skutočným človekom, mal sväté človečenstvo, bol svätý, prostý zla, nepoškvrnený, oddelený od hriešnikov. (Žid. 7:26) Zažíval všetko ako skutočný človek. Poznal únavu a bolesť.

Hriech Mu bol odporný a cítil zármutok kvôli utrpeniu ľudí. Poznal „čo bolo v človeku“ (Jána

2:25) a vedel o všetkých zlých veciach, ktoré si ľudia mysleli o Ňom i o iných ľuďoch. Napriek tomu všetkému ich miloval svätou, večnou, sebaobetujúcou láskou. Po celý svoj život bol Mužom bolesti. Pán Ježiš vedel aký je hriech, aké má hrozné dôsledky v tomto živote a vo večnosti. Bol plný lásky, milosti, milosrdenstva, zľutovania a súcitu. Nikdy si nečítame o tom, že by sa Pán Ježiš smial. A predsa poznal radosť (Jána 15:11; 17:13) a môžeme o ňom čítať, že zaplesal. (Luk. 10:21) Pri troch príležitostiach je zaznamenané, že vyronil slzy. Tieto slzy boli dôsledkom bolesti a žalosti spôsobenej hriechom. Plakal pri hrobe (Jána 11:23); nad mestom (Luk. 19:41); a v Getsemanskej záhrade, kde bol „nesmierne zarmútený“ (Mat. 26:38); modlil sa, aby bol zachránený „zo smrti“. (Žid. 5:7)

S Pánom zaobchádzali pohrdlivo a v zlobe, a takéto zlo Ho iste muselo rmútiť. On strpel „od hriešnikov také seba protirečenie“ (Žid. 12:3); jestvovalo tak mnoho protivenstva a nenávisť voči Nemu. Keď bol Pán Ježiš na kríži, vedel každú podrobnosť o utrpení, ktoré bolo pred Ním; oslávil Boha a umožnil naše spasenie. Opustil Ho Jeho vlastný národ (Jána 19:15), rovnako aj jeho učenci (Mat. 26:56), a nakoniec aj Jeho Boh (Mat. 27:46; Žalm 22:1). Pán bol opustený, aby nám mohli byť odpustené hriechy, a aby sme neboli nikdy opustení my (Žid. 13:5), ale boli večne s Ním.

Predtým, ako Pána Ježiša pribili na kríž, Ho mučili, oplľuli, posmievali a urážali. On to všetko strpel s dôstojným mlčaním. O tomto bezhriešnom Božom Baránkovi (Jána 1:29) bolo povedané: „Nikdy tak nehovoril človek ako tento človek“ (Jána 7:46), „neotvoril svoje ústa“ (Izai. 53:7). V Jeremiášovom Plači 1:12 čítame: „Či vám nič do toho, vy všetci, ktorí idete cestou pomimo? Hľadte a vidzte, či je niekde bolesť ako moja bolesť“. Tieto slová naozaj príhodne vystihujú bolesti Pána Ježiša, keď visel na kríži a pozorovali Ho vojaci, nábožní i iní ľudia. Boh, Jeho Otec „uvalil na Neho neprávosti všetkých nás!“ (Izai. 53:6) Počas Svojho života na zemi bol Pán Ježiš dokonale a absolútne poslušný Božej vôli, a tým oslávil (Jána 17:4) Svojho Otca (Fil. 2:8), ktorého miloval (Jána 14:31). V súde Pána Ježiša, Jeho mučení a povesení na kríž môžeme vidieť dôkaz

lásky, milosti, pokory a trpezlivosti. On zvolal: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ (Luk. 23:34) On preukázal takúto lásku voči tým, ktorí prispeli k Jeho utrpeniu i voči nám, ktorých hriechy boli príčinou Jeho bolesti.

Každý veriaci môže povedať: „... ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa.“ (Gal. 2:20) Iba samotný Pán Ježiš Kristus mohol spôsobiť odčinenie našich hriechov. „Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom.“ (2.Kor. 5:21) Hoci si niektorí ľudia môžu myslieť, že Boh trestal Pána Ježiša za Jeho vlastné, On v skutočnosti trpel za hriechy celého sveta. (Jána 1:29; 1. Jána 2:2) Bol prebodnutý pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše neprávosti a prostredníctvom trestu, ktorý strpel, získal pre nás pokoj s Bohom. (Iza. 53:4–5; Rim. 5:1; Kol. 1:20) Drahocenná krv, ktorú preliat, umožnila odpustenie našich hriechov. (Žid. 9:22) Jeho duša sa stala „obetou pre hriech“. (Iza. 53:10) Obet, o ktorej hovoríme, bola „Obetou za vinu“, pri ktorej sa požadovalo vrátenie 120% z ukradnutej veci. (3.Moj. 6:5) Predivným svätým životom a obetou Pána Ježiša Krista získal Boh viac slávy a úcty, ako stratil hriechom človeka. V súvislosti s obetou a utrpením Pána na kríži čítame: „Tých, ktorí ma nenávidia bez príčiny, je viac ako vlasov na mojej hlave... čoho som neulúpil mám to vrátiť.“ (Žalm 69:5) Pán Ježiš zomrel zlomenou smrťou na kríži (Gal. 3:13) a ako náš zástupca zniesol Boží hnev voči hriechu. Teraz tí z nás, ktorí boli spasení z milosti skrze Bohom danú vieru v Osobu a dielo Pána Ježiša, sú „ospravedlnení jeho krvou“ a „budeme zachránení skrze neho od budúceho hnevu.“ (Rim. 5:9)

Vďaka tomu, že sa Pán Ježiš stal na Bohu závislým Človekom, ktorý chodil po zemi bez hriechu, v ňom našiel Jeho Otec dokonalé zalúbenie. Naučil sa čo znamená trpieť. Hoci bol Božím Synom, naučil sa „poslušnosti z toho, čo trpel.“ (Žid. 5:8) Pán Ježiš, ten dokonalý Služobník, z vlastnej skúsenosti poznal cenu poslušnosti. Bol Mužom bolesti, a tak sa stal dokonalým Spasiteľom a „pôvodcom večného spasenia tým, ktorí ho poslúchajú“. (Žid. 5:9) Jeho Svätá bytosť sa búrila voči hriechu a utrpeniu smrti, ktoré boli prejavom Božieho hnevu voči hriechu, napriek tomu

však povedal: „Nie moja vôľa, ale tvoja nech sa stane“ (Luk. 22:42) a „sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo, aby sme odumreli hriechom a žili spravodlivosti, ktorého sinavicami sme uzdravení.“ (1.Pet. 2:24)

Väčšina ľudstva ešte stále zavrhuje a odmieta Pána Ježiša a hovorí: „Nechceme, aby tento kraloval nad nami.“ (Luk. 19:14) Jeho odmietanie zo strany väčšiny ľudí však ešte viac zdôrazňuje milosť, vďaka ktorej prišli veriaci k Jeho poznaniu ako Pána a Spasiteľa.

SPOKOJNÝ

Pán Ježiš vedel už predtým, ako bol svet stvorený (1.Pet. 1:20; Efež. 1:4), že príde na zem ako Boh zjavený v tele (1.Tim. 3:16), bude žiť v chudobe, stane sa Mužom bolesti a bude trpieť, krváčať a nakoniec zomrie na kríži ako zástupca stratených hriešnikov. Čo mohlo priviesť Pána Ježiša k tomu, aby opustil radosť a lesk neba, kde bol milovaný, uctievaný, kde sa Mu klaňali a poslúchali Ho, a aby zostúpil na tento hriechom poškvrnený svet? Pán Ježiš prišiel, aby konal

Božiu vôľu, aby poslúchal, ctil a oslávil Svojho Otca, ktorého miloval, a aby umožnil naše spasenie, lebo „miloval cirkev a vydal sám seba za ňu.“ (Efež. 5:25) Bola to Božia vôľa, aby prišiel a Boh Ho poslal na svet. (Gal. 4:4) Pánova vôľa bola vôľa Jeho Otca a mal záľubu v Jej konaní. (Žalm 40:8) Urobil všetko dobre. (Mar. 7:37) Vždy konal veci, ktoré sa ľúbili Jeho Otcovi (Jána 8:29) a dokonal dielo, ktoré Mu Jeho Otec zveril. (Jána 17:4)

Pán „z námahy svojej duše uvidí výsledok, nasýti sa.“ (Iza. 53:11) „Namiesto radosti, ktorá ležala pred ním, strpel kríž opovrhnutí hanbou“ a vzkriesený Pán Ježiš „posadil sa po praviaci trónu Božieho“. (Žid. 12:2) On hľadel ponad kríž na slávu za tým. (1.Pet. 1:11) Jeho radosť je dôsledkom oslávenia Otca, konania Jeho vôle i toho, že vidí spasených hriešnikov. Pán Ježiš bude spokojný – nasýti sa, keď uvidí výsledky Svojho utrpenia, bolesti a zápasu. On nás postaví „bezvadných pred tvárou svojej slávy v plesaní.“ (Júdu 24) Jeho vykúpení budú navždy s Ním, dostanú podiel na Jeho sláve, ktorú mal u Otca pred založením sveta. (Jána 17:5, 24)

Balámove podobenstvá (4)

Philip Harding

Neobmedzená moc dosiahnuteľná pre Izraela (4.Moj. 23:22)

„Silný Boh ich vyviedol z Egypta; vládu má, ako je vládla jednorozčca.“ Moc dokázaná v minulom vyslobodení z Egypta je tá istá moc, ktorá bude dokázaná na účet Izraela v prichádzajúcom dni. Hospodin zasiahne, keď národy povstanú a pohrozia ich pohltiením. Hospodin bude jednat' vo svojej zúrivosti s Asýriou, Egyptom a všetkými, ktorí sú proti Izraelovi, aby ich vyslobodil. (Izai. 14:25; Zach. 10:11) Každá moc proti Izraelovi bude bezmocná. „Lebo nie je kúzla proti Jakobovi ani čarov proti Izraelovi.“

(4.Moj. 23:23) V ten deň bude Jeruzalem nepremožiteľný.

V knihe proroka Zachariáša 9:14-15 máme živý opis neprekonateľnosti vojsk Izraela, keď ich povedie Pán a bude nad nimi. Ich víťazstvo bude tak veľké, že si podrobia a zničia všetkých, ktorí sa im protivia. „Hľa, ľud, povstane jako ľvica a vzchopí sa jako mladý lev; neľahne, dokial' nebude žrať koristi a nenapije sa krvi pobitých.“ (4.Moj. 23:24) Plesat' bude Izrael, keď budú sláviť víťazstvo božskej milosti, spasení a zachránení Hospodinom, pred ktorým všetci ich nepriatelia budú bezmocní a pora-

zení. Keď uvažujeme o slávnej budúcnosti Izraela, ktorá sa otvára v tomto podobenstve, nie sme prekvapení zvolaním: „Čo všetko učinil silný Boh!“ (4.Moj. 23:23)

Keď rozmýšľame o bohatstve Božej milosti k nám, iste sme udivení nad tým, čo učinil Boh. Sme taktiež uistení o všemohúcej moci v našom záujme vediať, že „ak je Boh za nás, kto proti nám?“ (Rim. 8:31) „Ale v tom vo všetkom statne víťazíme skrze toho, ktorý nás zamiloval.“ (Rim. 8:37) Môžeme sa právom opýtať: „Kto nás odlúči od lásky Kristovej?“ (Rim. 8:35) Dobré poznáme odpoveď, lebo

„nič nás nebude môcť odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.“ (Rim. 8:38-39)

Tretie Podobenstvo (4.Moj. 24:3-9)

Pri prvej príležitosti sa Elohim stretol s Balámom (4.Moj. 23:4) a Izrael je pozorovaný z hľadiska Božej večnej rady, kde sú ľuďom určeným Bohu, výlučne pre Boha. Pri druhej príležitosti sa Jehova stretáva s Balámom a Izrael je pozorovaný vo vzťahu k bezpodmienečnej Božej zmluve, kde sú videní ako ospravedlnený ľud. V tejto tretej príležitosti Boží Duch prichádza na Baláma a jeho oči sú otvorené. Tým spôsobom je Izrael videný ako premenený prácou Božieho Ducha.

Balám pozoruje Izrael ako riekku požehnaní. To, čo určila Božia večná rada a čo Jeho bezpodmienečná zmluva potvrdila, je teraz uskutočnené dielom milostivého Ducha. Balám povedal: „Lebo nie je kúzla proti Jakobovi“ (4.Moj. 23:23), a tak ani nehľadá žiadne proti nim. Nie preto, že by nechcel, ale preto, že nemohol. Nakoniec proti svojej vôli pochopil, že satanova moc nemôže nič proti Izraelovi. Posledný bod pozorovania je z vrcholu Peora a Balám vidí púšť premenenú pod riadením Ducha. Pustina sa stala zemou krásy vyplnenou údoliami a záhradami, ktoré voňajú kvetami a ovocím. To je dotyk Majstra krajiny, Záhradníka, produkt Svätého Ducha, kde je sviežosť, vôňa a plodnosť na záľubu a slávu Božiu. Teda, hoci na púšti, Balám vidí

obraz Izraela v jeho božskom poriadku a kráse v budúcom dni. V prvom podobenstve je Izrael oddeleným ľuďom. V druhom podobenstve ospravedlneným ľuďom, ale v tomto treťom podobenstve sú premeneným ľuďom.

„Oj, aké krásne sú tvoje stány, ó, Jakobe“ (4.Moj. 24:5) je znamenie Božej milosti, ktorá premenila ľud. „Tvoje príbytky, ó, Izraelu!“ znamená, že národ nesie pečať Božieho kniežata.

Tábor vyzerá ako tiahnuce sa potočné doliny; ako záhrady popri rieke a bujné pastvy, ktoré sú príjemné oku. Izrael je pozorovaný ako krásny, občerstvovaný potokmi živej vody, ktorá tiekla z Božieho trónu; ľud rozkošný a príjemný Bohu.

Opis „ako záhrady popri rieke“ je ešte bohatsší, „a budeš ako zavlažovaná záhrada a jako prameň vôd, ktorého vody nesklamú“. (Izai. 58:11) Sú ako záhrady, kde je plodnosť. „Budem Izraelovi jako rosa, bude kvitnúť ako ľalia a zapustí svoje korene jako Libanon. Jeho mládniky sa rozídu, a jeho nádhera bude ako nádhera olivy, a jeho vôňa bude jako vôňa Libanona.“ (Hoz. 14:5-6) Bude vzrast ako ľalia, pevnosť ako korene Libanona, bohabojný vplyv ako mládniky, ktoré sa rozídu, krása ako rozkvitnutá oliva a vôňa ako vôňa Libanona. Opis pokračuje v 4.Moj. 24:6: „ako stromy aloe, ktoré sadil Hospodin, ako cedry nad vodami“. Strom aloe bol aromatický a známy svojou vôňou. Tak bude Izrael vôňavý a slad-

kou vôňou pre Boha. „Vôňa bude jako vôňa vína z Libanona.“ (Hoz. 14:7)

Ďalší krok v tomto verši je: „ako cedry nad vodami.“ Postavenie Izraela je teraz

Balám vidí obraz dokonalej jednoty, pretože v ich strede je svätyňa, kde býva Boh. Ak má byť zbor účinným svedectvom pre Boha, musí jestvovať jednotnosť medzi svätými.

pozorované ako majestátny a vznešený céder. Je to myšlienka o nádhere a plnosti. Najprv máme sviežosť Izraela: „ako tiahnuce sa potočné doliny“. Po druhé, máme plodnosť Izraela: „ako záhrady popri rieke“. Ako tretie máme vôňu Izraela: „ako stromy aloe“. A nakoniec plnosť Izraela: „ako cedrové stromy“.

Z vrcholu Peoru, vidí Balám obraz dokonalej jednoty, pretože v ich strede je svätyňa, kde býva Boh. On zriadil tábor, aby každé pokolenie malo svoje miesto vo vzťahu ku svätyni. Je to jednota pokolení, ktoré táboria podľa božského poriadku vôkol svätyne - nádherný obraz jednoty, lebo všetci sú podriadení Božiemu poriadku.

Jeden princíp poriadku mal byť poznaný a uznaný všetkými. Toto zostáva tajomstvom pravého súladu medzi Božím ľuďom dnes. Ak má byť zbor účinným svedectvom pre Boha na určitom mieste, musí jestvovať jednotnosť medzi svätými. Zbor nemôže byť rozpoltený zvadou a poškrvnený telesnosťou bez straty svedectva.

„Ty si môj Syn“ (3)

Robert E Surgenor, USA

Bohom ustanovaný kňaz (Žid. 5:5)

Keď opisuje autor tohto listu veľkňazský úrad nášho Pána Ježiša Krista, cituje zo Žalmu 2:7: „Môj Syn si ty, ja som ťa dnes splodil“. Je to v poradí tretí raz citovaný Žalm 2:7 v Novom zákone. Ako sme si minule všimli, tento citát v Skutkoch 13:33 sa nevzťahuje na Jeho vtele- nie alebo Jeho vzkriesenie, ale na začiatok Jeho verejnej služby. Rovnaký citát v liste Židom 1:5 zas hovorí o Jeho vzkriesení v moci potom, ako nás očistil od našich hriechov a o Jeho nadrade- nosti nad stvorených anjelov. No keď prídeme do kapitoly 5 tohto listu, v nej Boh oznamuje, že ustanovil Prostredníka medzi Bohom a člove- kom, ktorý je Jeho Syn. Tým, že Ho oslovuje *môj Syn*, stavia do popredia Jeho božskú prirodzenosť ako dôvod, pre ktorý Ho poveril a splnomocnil do úradu Veľkňaza v nebi. Boh, ktorý vzkrie- sil a oslávil Syna, ten istý Boh Ho tiež vyvýšil a poctil večným úradom Veľkňaza. A slovo DNES, zo Žalmu 2:7 opisuje deň Jeho dosadenia na Boží trón a má v tomto kontexte význam *navždy*.

Pochopenie kňazského úradu nášho Pána nám pisateľ sprostredkuje na Áronovom kňaz- stve. (Žid. 5:1-4) Pre spôsobilosť k výkonu úradu, musel spĺňať veľkňaz dve kritériá. Prvé: Musel byť poverený Bohom. Druhé: Musel byť schopný súcitiť s ľuďmi. Obe spôsobilosti Kris- tus dokonale splnil. Súc vtelený, a teda aj pútnik, preukázal svoju kvalifikovanosť k úradu veľk- ňaza v nebi dokonalým súcitom s ľuďmi, akého na svete nebolo. Lebo v svätosti Jeho ľudského tela bol vystavený všetkým skúškam a bôľom na zemi, podobne ako sme aj my.

Sledujme chvíľu so záľubou Jeho život naz- načený citátmi v liste Židom.

Galilea: Jeho cesta a trpezlivosť (4:15)

On je Veľkým Kňazom, ktorý môže súcitiť s našimi slabosťami, lebo bol vo všetkom pokúša- ný, podobne *nám*, bez hriechu (okrem hriechu). Slovo „súcitiť“ vlastne opisuje osobu, ktorá má

schopnosť súcitiť na základe rovnakých skúse- ností. V nepoškvrenosti ľudského tela On pre- šiel cestou pred nami. Radujme sa, On pozná cestu, ktorou ideme a Jeho srdce je plné súcitu k nám. Požehnaný Muž, predivný Kňaz!

Getsemanská záhrada: Jeho duša a Jeho zápas na modlitbe (5:7)

Aké bolesti naplňali Jeho svätú dušu, kým prechádzal cez potok a vošiel do záhrady! „Ktorý vo dňoch svojho ľudského tela so silným krikom a so slzami obeťou doniesol prosby a úpenlivé modlitby k tomu, ktorý ho mohol zachrániť od (zo) smrti, a bol vyslyšaný pre svoju bohaboj- nosť.“ Teraz pre Neho ako Človeka nastal naj- vyšší čas! Bol prichystaný vstúpiť do hlbokých vôd smrti a po prvýkrát pocítiť úplné odlúčenie od Svojho Boha. Aký zápas! Aká hĺbka poníže- nia, keď leží tvárou k zemi! Aké jedinečné slovo používa Duch v opisovaní Jeho volania, ktoré je v našej Biblii preložené ako „úpenlivé modlitby“. Toto slovo je použité v Novom Zákone jediný raz. Znamená: „pokorné, nízke, lútostivé volanie, dopytovanie, nástojčivé prosenie“. Vidíme Jeho prosby, Jeho zápas, volanie a slzy, a vyznajme ako pisateľ piesne:

„*Nezabudnem Getsémane, všetky hrozné činy; krvopotný bôľ, ó Pane, pre hriechy a viny.*“

Golgota, potom sláva: Jeho zmierenie, zdokonalenie a kňazstvo (5:8-10)

„*Môj Syn si ty, ja som ťa dnes splodil.*“ (v.5) Boh Ho ustanovil pre úrad Veľkňaza, pretože ako vtelený Syn má kvalifikáciu zastávať tento úrad u Boha. Boh Ho ustanovil pre Jeho schopnosť súcitiť s ľuďmi, pre ktorú okúsil smrť (v.8). Boh neprehlasuje vo verši 5. len kňazstvo Krista slo- vami Žalmu 2:7, ale tiež vo verši 6. oznamuje krá- ľovský majestát Svojho Syna slovami Žalmu 110: 4, ktorý sa cituje aj v 1.kap.Židom verši 13. Takto Boh spojil do jedného úradu kňazskú a kráľovskú

funkciu v osobe Mesiáša. V celých dejinách Izraela nebolo postavenie veľkňaza nikdy spojené s hodnosťou kráľa. Žiadny kráľ nikdy nevstúpil do svätyne svätých, ale náš požehnaný Pán vstal z priepasti (Rim. 10:7), prenikol nebesia priamo do prítomnosti Boha, aby začal oveľa väčšiu kňazskú službu ako Melchisedech, alebo Áron, a jeho nástupcovia. Boh Ho oslovuje: *Môj Syn si ty, ja som ťa dnes splodil*“.

„Keď tedy máme takého veľkého veľkňaza... pristupujme tedy (vstupujme) so smelou dôverou ku trónu milosti, aby sme dostali milosrdenstvo, a našli milosť na pomoc v pravý čas.“ Pomoc, ktorá hneď naplní potrebu, je naporúdzi. Na našom putovaní sme vystavení skúškam a aké dobré je vedieť, že pomoc možno nájsť pri tróne

a zvíťaziť. „Pristupujme tedy so smelou dôverou“, čo znamená: „Približujme sa v slobode“. To je prítomný čas, a tak táto výsada je vždy po ruke.

Ach! Kde by sme sa mohli utiecť o pomoc, keď sme pokúšaní, stiesnení a vystrašení?

Alebo ako zástupy pekla poraziť?

Či nemajú trpiaci svätí zľutovnicu?

Budme vďační Bohu za Toho, ktorý s nami láskavo cíti (5:2), ktorý je plný súcitu k nám, a ktorý môže hneď dokonale spasit' a naplniť našu potrebu, bez ohľadu na okolnosti.

Naše životy vo vzťahu k Jeho príchodu (2)

J. Hay, Scotland

„BLÍŽI SA TEN DEŇ“

pokračovanie úvahy z čísla 4/2011

Posledná časť listu Rimanom je venovaná praktickému životu. Kapitoly 12 a 13 pojednávajú o **zodpovednostiach kresťanov**, a kapitoly 15 a 16 sa sústreďujú na **vzťahy kresťanov**. Čo sa týka našich zodpovedností, na prvom mieste je naša povinnosť k Bohu: „žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť Bohu“ (12:1). Keď to bolo urobené, prídu na rad ďalšie povinnosti, už či voči zboru, prenasledovateľom, štátu alebo ľuďom všeobecne. Tieto dve kapitoly končia pripomenutím, že čas je blízko: „lebo teraz nám je bližšie spasenie, ako bolo vtedy, keď sme uverili. Noc pokročila a deň sa priblížil.“ (13:11-12)

Skutočnosť, že už nemáme veľa času, požaduje vhodné morálne správanie sa, a to je kľúčová myšlienka v posledných niekoľkých veršoch kapitoly 13.

Lebo teraz nám je bližšie spasenie

Nie sme už spasení? Sme, lebo sme uverili Bohu. Náboženský svet si robí posmech z tvrdenia veriacich, že sú spasení; považujú to za domnienku, ale je to biblický postoj (Efež. 2:5,8). Pavel písal Timoteovi o Bohu: „ktorý nás spasil“. (2.Tim. 1:9) My sme večne spasení od odsúdenia. Jestvuje aj prítomný aspekt spasenia,

lebo sme tí, ktorí „dosahujeme spasenie“. (1.Kor. 1:18) To je každodenné spasenie od krutovlády hriechu. No, jestvuje aj budúci aspekt spasenia, lebo Peter písal o spasení, ktoré je „hotové, aby bolo zjavené v posledný čas“. (1.Pet. 1:5) Náš verš píše o tomto budúcom spasení „teraz nám je bližšie spasenie, ako keď sme uverili“.

Keď sa priblížia mraky veľkého súženia, bude potrebná evakuácia a to sa stane, keď budeme „vychvátení“, čo je skutočnosť, ktorú Písmo nazýva vytrhnutie (1.Tes. 4:17). Preto aj „Spasiteľa očakávame“. (Fil. 3:20) Spasiteľ je „Ježiš, ktorý

nás vychvacuje od prídúceho hnevu“. (1.Tes. 1:10) Jeho zaslúbenie je, že budeme „vytrhnutí z hodiny pokušenia, ktorá príjde na celý svet“. (Zjav. 3:10) Vytrhnutie s jeho spasením sa približuje, a v skutočnosti je „bližšie, ako keď sme uverili“. Aké sú prítomné dôsledky?

Po prvé: budme si vedomí podmienok posledných dní: „Znajúc čas“. (v.11) Nechceme byť úzkoprsí voči skutočnosti, že tmavé dni požadujú sväté žitie, a blížiaci sa vrchol vyžaduje vážnu vernosť. Budme podobní synom Izachára, ktorí boli mužmi rozumejúcimi časom, „vediac, čo má Izrael robiť“. (1.Par. 12:32)

Potom: **Zobudte sa kvôli morálnemu nebezpečenstvu.** Už je hodina, aby sme sa prebudili. Duchovná ochabnosť a morálna ľahostajnosť nás okradne o moc, ako sa to stalo so Samsonovou driemotou, ktorá mala za následok jeho slabosť. (Sud. 16:19) Ako ospalý Jonáš, staneme sa bezcitnými ku skutočnosti, že ľudia vôkol nás hynú. (Jonáš 1:6) Náš spánok uľahčí činnosť nepriateľa. (Mat. 13:25) Okradne nás o pohľady na slávu a zármutok Krista. (Luk. 9:32; 22:45-46) Už je hodina, aby sme sa prebudili zo spánku.

V Izraeli sa hodnota majetku zmenšovala s približovaním sa roku plesania. (3.Moj. 25:14-17) Ozvala sa trúba, ktorá uviedla rok úpustu. My sa snažíme počuť zvuk inej trúby, „trúby Božej“, čo bude signálom – znakom pre vychvátenie (1.Tes. 4:16) Ako sa blíži ten čas, či sa zmenšuje hodnota

materiálnych vecí? Sme menej zaujatí tým, čo Písmo nazýva „veci časného života“ (1.Kor. 6:4); „veci sveta“ (7:34)? Alebo ešte stále dominujú naším programom a spôsobujú, aby sme odsunuli veci, ktoré majú väčšiu hodnotu? „Teraz je naše spasenie bližšie“, preto múdro venujme náš čas duchovným prioritám.

Noc pokročila

Pán Ježiš učil, že sme vo dni a „prichádza noc“. (Jána 9:4) Pavel tu učí, že sme v noci a „deň sa priblížil“, ale nie je v tom žiaden rozpor. Pán hovoril o službe: „Ja musím konať.“ Služba môže byť podnikaná „od vyjdenia zory, až kým sa nezjavia hviezdy“. (Neh. 4:21) V spojení nášho dňa služby, sa slnko níži ku západu. Privlastnime si rovnaký postoj ako Spasiteľ: „Musím konať.“

V liste Rimanom 13 Pavel opisuje morálne podmienky, a tak je vhodná metafora noci. Pamätajte, že Nový Zákon vždy považuje Pánov príchod ako bezprostredný, a preto nám je povedané, „deň sa priblížil“.

Očakávame zjavenie Rannej Hviezdy v žiarivej sláve;

táto požehnaná nádej osvecuje najradostnejšími lúčami hodiny noci.

(Margaret L. Carson)

Vidiac, že deň ešte nesvitol a že stále prevláda morálna a duchovná tma, aká má byť stratégia veriacych? **Oblečení do správneho odevu.** Najprv musíme vyzliecť „skutky tem-

nosti“. Výraz je vysvetlený vo verši 13, kde Pavel opisuje skutky tmy, listinu veľmi ohavných činností.

Jeden zo skutkov temnosti je *opilstvo* (v.13). Ako často silný nápoj otvára dvere ďalším skutkom. Alkohol odstraňuje prirodzené zábrany a uľahčuje nehanebné chovanie. Tiež podporuje agresívne sklony. Nikdy nie je dosť varovania pred nebezpečenstvami alkoholu. Je znepokojujúce, že narastá počet veriacych, ktorí nevidia nebezpečenstvo v tom, čo sa volá spoločenské pitie. Kam by to mohlo zaviesť? Nikto by nechcel byť vtiatnutý do morálneho úpadku, opísaného v týchto veršoch. Alkohol vás tam určite dostane. Opýtajte sa na to Noacha, alebo Lota. (1.Moj. 9:20-21; 19:30-38) Abstinencia je jeden zo spôsobov, aby sa „v tele nezobúdžali zlé žiadosti“. (v.14) Jeden brat mi nedávno povedal: „Moja matka sa chránila byť alkoholička!“ To nechce byť nikto. No už prvý nápoj urobí škodu. „Deň sa priblížil... zložme tedy skutky temnosti.“

Výtržníctvo. Svetskí ľudia sa zhodujú s Písmom, keď opisujú časť svojich spoločenských aktivít, „nočný život“. Integrovanou časťou nočného života je hýrenie, pitím podporovaný smiech, ktorý je „jako praskot trnia pod hrcom“. (Kaz. 7:6) Spojené s tým sú nezákonné spojenia a pohlavné styky s nedostatkom sebaovládania a slušnosti, čo sa často odzrkadľuje v odievaní alebo v nezdvorilosti, špinavom vyjadrovaní a odpornom chovaní sa. Starší

čitatelia, ktorí viedli zdržanlivý život, možno cítia, že je to strata času spomínať nebezpečenstvá nočného života v kresťanskom časopise, ale výstrahy nepochádzajú zo srdca autora a ani vydavateľa časopisu. Sú vryté v Božom Slove. Takto apelujeme na mladých veriacich. Vaši vrsťovníci vás možno ovplyvnia, aby ste išli s nimi do spoločnosti. Stojte pevne na svojej pôde. Možno sú to aj tzv. kresťania, ktorí sú veľmi odvážni a neberú ohľad ani na rodičov alebo starších v zbere. Odchádzajú na také miesta po sobotňajšom večernom zhromaždení, a potom v nedeľu ráno zaujmú svoje miesto pri lámaní chleba. Vzoprite sa nátlaku, ktorý na vás vyvíjajú. „Deň sa priblížil... zložme tedy skutky temnosti.“

„*Zvada a závisť*“ doplňujú listinu protivných „skutkov temnosti“. Žiaľ, toto môžu byť črty v životoch ľudí, ktorí by nikdy neuvažovali o účasti v niečom tak jasne zlom, ako tie predošlé veci. V Korinte bola „zvada a závisť medzi“ nimi (1.Kor. 3:3) a bola dôkazom ich telesnosti. Nepripustíme takýto stav nakvasenia ovzdušia zboru a znemožnenia duchovného rastu spoločenstva zboru, lebo by bolo veľmi málo času pre

napravenie situácie, ... „lebo sa priblížil deň.“

Ale si oblečte Pána Ježiša Krista

Sú pozitívne kroky, ktoré treba podniknúť vo svetle skutočnosti, že čas ubieha. „Oblečme si zbrane svetla.“ „Jako vo dne choďme.“ „Oblečte si Pána Ježiša Krista.“ „Zbrane svetla“ tu nie sú rozpísané, ako na iných miestach, kde sú vymenované jednotlivé časti výzbroje. Tu je v popredí pravda, že pozitívna svätosť a praktická spravodlivosť budú veľkou ochranou proti zákerným vplyvom prevládajúceho morálneho ovzdušia. „Buďte svätí“ (1.Pet. 1:15) „Priblížil sa deň“.

„Chod'te slušne – poctivo.“ Slovo „slušne – poctivo“ sa nevzťahuje výlučne len na otázku finančnej poctivosti, hoci v tom zmysle poctivosť má byť časťou kresťanskej etiky, v kontraste k praxi páchatelov „skutkov temnosti“. Potreba spoľahlivosti v otázke peňazí nemôže byť dostatočne zdôraznená. No väčšina prekladov prekladá toto slovo „choďme slušne“, alebo „choďme náležite“. To je prosba o životný štýl, ktorý je tak rozdielny od štýlu

neveriacich, ako je deň od noci, a svetlo od tmy. To je rozhodujúce; „lebo sa priblížil deň“.

V Písme príležitostne nasleduje za pozitívnym rozkazom zákaz. Napríklad: „žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť“; „a nepripodobňujte sa svetu“ (Rim. 12:1-2). Nebudeme mať problémy s negatívnym zákazom, ak vyhovieme pozitívnemu rozkazu. Podobne aj tu: ak „si oblečieme Pána Ježiša Krista“, nebudeme „pečovať o telo“. Koža zápalnej obeti patrila úradujúcemu kňazovi. (3.Moj. 7:8) Ak nasledoval vzor z Édena, použil ju ako svoj odev. (1.Moj. 3:21) Bolo by dojemné vidieť toľkých kňazov chodiť odiatých v krásnych, bezvadných kožiach zápalných obetí. V duchovnom zmysle by veriaci mali nosiť odev nádherných vlastností Pána Ježiša. „A nech je lúbeznosť Pána, nášeho Boha nad nami.“ (Žalm 90:17) Kiežby sme všetci boli ako Gedeonovi bratia, ktorí sa podobali „kráľovským synom“! (Sud. 8:18) Ak si oblečieme Pána Ježiša Krista, vtedy nebudeme zobúdzat' v tele zlé žiadosti nemorálnosťou, s ktorou sme sa stretli pri čítaní, pozeraní alebo surfovaní. Neodvažujeme sa „Lebo sa priblížil deň“.

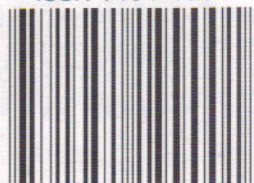
„Ktorého, keď ho aj neznáte podľa tela, milujete, a v ktorého, keď ho aj teraz nezriete, jednako veríte a tak plesáte radosťou nevysloviteľnou a oslávenou.“ (1.Petra 1:8)

Zdá sa byť neuveriteľným tajomstvom, že milujeme osobu, ktorú sme nikdy nevideli. Ján vyznáva, že Ho milujeme preto, lebo On prv miloval nás. Tiež nám vraví: „V tomto je láska: nie že by sme my boli milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna jako zmierenie za naše hriechy.“ (1.Jána 4:10) Najväčší dôkaz lásky bol plne vyjadrený na kríži na Golgote. Kristus zomrel za nás. Len tým, že veríme tomuto, môžeme sa radowať neuveriteľnou radosťou! Si už dnes veriacim?

„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“ (Jána 3:16)

Aký svet Boh miloval? Svet hriešnikov! Všetkých hriešnikov. Nie hriech, ale hriešnika. Za nich bol daný Boží Syn, aby bol dokonalou obeťou Bohu za hriech. Očisťuje hriešnika, ktorý si privlastní Jeho obeť. Fyzický svet bude tiež jedného dňa očistený, ale ohňom a súdom. Každý hriešnik, ktorý odmietne obeť, taktiež zakúsi Boží večný spravodlivý súd. Ale očistení hriešnici zostanú večne v Božej prítomnosti, ako svedectvo Jeho večnej lásky. Kde budeš TY?

ISSN 1451-1991

9 771451 199001